

1689 års baptistbekännelse

MED BIBELHÄNVISNINGAR

Utgiven av de äldste och bröderna från många församlingar av kristna (döpta efter att ha avlagt bekännelse om sin tro) i London och landet.

”Med hjärtat tror man och blir rättfärdig, med munnen bekänner man och blir frälst.” Romarbrevet 10:10

KAPITEL 1 – OM DE HELIGA SKRIFTERNA

1. Den Heliga Skrift är den enda tillräckliga, säkra och ofelbara regeln för all frälsande kunskap, tro och lydnad.¹ Även om ljuset från naturen och skapelsens verk och försynen så långt uppvisar Guds godhet, vishet och makt, att människor lämnas utan ursäkt, är dessa inte tillräckliga för att ge den kunskap om Gud och Hans vilja som är nödvändig för att bli frälst.² Därför behagade det Herren att, vid olika tillfällen och på omväxlande sätt, uppenbara Sig själv och kungöra denna Sin vilja för Sin församling;³ och därefter; för att bättre bevara och sprida sanningen; och för att mer säkert befästa och styrka församlingen mot köttets fördärv och Satans och världens illvilja – att låta densamma nedtecknas; vilket gör de Heliga Skrifterna högst nödvändiga, nu när Guds tidigare sätt att uppenbara Sin vilja för Sitt folk fått sitt slut.⁴

¹2 Tim 3:15-17; Jes 8:20; Luk 16:29,31; Ef 2:20; ²Rom 1:19-21, 2:14,15; Ps 19:1-4; ³Hebr 1:1; ⁴Ords 22:19-21; Rom 15:4; 2 Petr 1:19,20

2. Under namnet ”Den Heliga Skrift”, eller ”Guds skrivna Ord” innefattas nu alla böckerna i Gamla och Nya testamentet, som är följande:

GAMLA TESTAMENTET:

Första Moseboken, Andra Moseboken, Tredje Moseboken, Fjärde Moseboken, Femte Moseboken, Josua, Domarboken, Rut, Första Samuelsboken, Andra Samuelsboken, Första Kungaboken, Andra Kungaboken, Första Krönikeboken, Andra Krönikeboken, Esra, Nehemja, Ester, Job, Psaltaren, Ordspråksboken, Predikaren, Höga Visan, Jesaja, Jeremia, Klagovisorna, Hesekiel, Daniel, Hosea, Joel, Amos, Obadja, Jona, Mika, Nahum, Habackuk, Sefanja, Haggai, Sakarja, och Malaki.

NYA TESTAMENTET:

Matteusevangeliet, Markusevangeliet, Lukasevangeliet, Johannesevangeliet, Apostlagärningarna, Romarbrevet, Första Korinterbrevet, Andra Korinterbrevet, Galaterbrevet, Efesierbrevet, Filipperbrevet, Kolosserbrevet, Första Tessalonikerbrevet, Andra Tessalonikerbrevet, Första Timoteusbrevet, Andra Timoteusbrevet, Titusbrevet, Filemonbrevet, Hebreerbrevet, Jakobs brev,

Första Petrusbrevet, Andra Petrusbrevet, Första Johannesbrevet, Andra Johannesbrevet, Tredje Johannesbrevet, Judas brev, och Uppenbarelsesboken.

Alla dessa är givna genom Guds inspiration, till att vara regeln för tro och liv.⁵

⁵2 Tim 3:16

3. De böcker man vanligtvis kallar Apokryferna, är inte del av Skriftens kanon eller regel, eftersom de inte är av gudomlig inspiration, och därför inte har någon myndighet över Guds församling; inte heller ska de godkännas eller brukas på något annat sätt än andra mänskliga skrifter.⁶

⁶Luk 24:27,44; Rom 3:2

4. Man ska tro den Heliga Skrift på grund av dess auktoritet, och den stöder sig inte på någon människas eller församlings vittnesbörd, utan helt och hållet på Gud (som är sanningen själv), dess författare. Därför ska den tas emot: För att den är Guds Ord.⁷

⁷2 Petr 1:19-21; 2 Tim 3:16; 1 Thess 2:13; 1 Joh 5:9

5. Vi må röras och ledas av vittnesbördet från Guds församling till att få en hög och vördnadsfull aktning för de Heliga Skrifterna. Hur himmelskt innehållet är, hur praktisk läran är, hur majestätisk stilen är, hur alla delar hänger ihop; helhetens vidd (vilken är att ge all ära åt Gud), den fullständiga uppenbarelsen den gör av den enda vägen för människans frälsning, och många andra ojämförbara förträffligheter, och alla dess fullkomligheter; är argument som den rikligt bevisar sig vara Guds Ord igenom, men trots detta kommer vår fulla övertygelse och försäkran om dess ofelbara sanning och gudomliga auktoritet från den helige Andes verk på insidan, som vittnar genom och tillsammans med Ordet i våra hjärtan.⁸

⁸Joh 16:13,14; 1 Kor 2:10-12; 1 Joh 2:20,27

6. Hela Guds rådslut i fråga om allt som krävs för Hans egen ära, människans frälsning, tro och liv, är antingen uttryckligen nedtecknat eller nödvändigtvis innefattat i den Heliga Skrift: och till detta får ingenting någonsin läggas till, vare sig det är genom ny uppenbarelse från Anden, eller människors traditioner.⁹ Icke desto mindre erkänner vi att Guds Andes inre upplysning krävs för att man på ett frälsande sätt ska förstå sådana saker som är uppenbarade i Ordet,¹⁰ och att det finns vissa omständigheter rörande tillbedjan av Gud och församlingsstyre som mänskliga handlingar och samhällen är vana vid, som bör ordnas i ljuset av naturen och kristligt vett, i enlighet med Ordets allmänna regler, som alltid ska iakttas.¹¹

⁹2 Tim 3:15-17; Gal 1:8,9; ¹⁰Joh 6:45; 1 Kor 2:9-12; ¹¹1 Kor 11:13,14; 1 Kor 14:26,40

7. Alla saker i Skriften är inte lika självklara, eller lika tydliga för alla,¹² men däremot är det så att alla saker som är nödvändiga att veta, tro och iaktta för att bli frälst, är så tydligt framlagda och öppnade på det ena eller det andra stället i Skriften, att inte bara de lärda, utan även de olärda, som på rätt sätt använt ordinära medel, kan uppnå en tillräcklig förståelse av dem.¹³

¹²2 Petr 3:16; ¹³Ps 19:8; Ps 119:130

8. Det Gamla testamentet på hebreiska (som var modersmålet för Guds folk från förr),¹⁴ och det Nya testamentet på grekiska (som vid tiden då det skrevs ned var det mest allmänt kända för folken), är direkt inspirerade av Gud och bevarade rena genom Hans odelade vård och försyn i alla tider, och därför sanna och tillförlitliga; så att församlingen i varje tvistefråga gällande religion ytterst ska åberopa dem.¹⁵ Men eftersom dessa ursprungliga språk inte är kända för hela Guds folk, som har en rätt till och del i Skrifterna, och är befallda att i fruktan för Gud läsa,¹⁶ och utforska dem,¹⁷ så ska de översättas till varje språk hos de folk de kommer till,¹⁸ så att Guds Ord rikligt tar boning i alla och de kan tillbe Honom på ett godtagbart sätt och få hopp genom uthållighet och uppmuntran från Skrifterna.¹⁹

¹⁴Rom 3:2; ¹⁵Jes 8:20; ¹⁶Apg 15:15; ¹⁷Joh 5:39; ¹⁸1 Kor 14:6,9,11,12,24,28; ¹⁹Kol 3:16

9. Den ofelbara tolkningsnyckeln för Skriften är Skriften själv; och varje gång det kommer en fråga om något skriftställes sanna och fulla innebörd (som inte är flera, utan en enda), måste den redas ut genom andra ställen som talar mer tydligt.²⁰

²⁰2 Petr 1:20, 21; Apg 15:15, 16

10. Den överlägsna domare, som alla tvistefrågor i religion måste avgöras genom, och alla koncilieslut, åsikter hos forntida författare, människors läror och individers tolkningar, måste granskas genom, och i vars domslut vi ska vila, kan inte vara någon annan än den Heliga Skrift som blivit överlämnad genom Anden, och i en Skrift som överlämnats på detta sätt blir vår tro slutgiltigt avgjord.²¹

²¹Matt 22:29, 31, 32; Ef 2:20; Apg 28:23

KAPITEL 2 – OM GUD OCH OM DEN HELIGA TREENIGHETEN

1. Herren vår Gud är en enda sann och levande Gud;¹ vars existens är i och av Honom själv,² oändlig i varande och fullkomlighet. Hans väsen kan inte begripas av någon annan än Han själv;³ Han är en helt ren ande,⁴ osynlig, utan kropp, delar eller känsel, den ende som besitter odödlighet och bor i det ljus som ingen människa kan nalkas.⁵ Han är oföränderlig,⁶ omätlig,⁷ evig,⁸ obegriplig, allsmäktig,⁹ helt obegränsad, helt helig,¹⁰ helt vis, helt fri, helt absolut; verkar allting enligt Sin egen oföränderliga och helt rättfärdiga viljas rådslut,¹¹ till Sin egen ära.¹² Han är helt kärleksfull, nådefull, barmhärtig, tålmodig, rik på godhet och sanning, förlåter oförrätt, överträdelse och synd; belönar de som flitigt söker Honom.¹³ Därtill är Han helt rättvis och fruktansvärd i Sina domar,¹⁴ hatar all synd,¹⁵ och frikänner ingalunda den skyldige.¹⁶

¹1 Kor 8:4,6; 5 Mos 6:4; ²Jer 10:10; Jes 48:12; ³2 Mos 3:14; ⁴Joh 4:24; ⁵1 Tim 1:17; 5 Mos 4:15,16; ⁶Mal 3:6; ⁷1 Kung 8:27; Jer 23:23; ⁸Ps 90:2; ⁹1 Mos 17:1; ¹⁰Jes 6:3; ¹¹Ps 115:3; Jes 46:10; ¹²Ords 16:4; Rom 11:36; ¹³2 Mos 34:6,7; Hebr 11:6; ¹⁴Neh 9:32,33; ¹⁵Ps 5:6,7; ¹⁶2 Mos 34:7; Nah 1:2,3

2. Eftersom Gud har allt liv,¹⁷ all ära,¹⁸ godhet,¹⁹ salighet, i och av Sig själv, är Han ensam och för Sig själv alltillräcklig, inte i behov av någon varelse som Han skapat och utvinner inte någon ära från dem,²⁰ utan uppvisar endast Sin egen ära i, genom, till och på dem. Han är den enda källan för all existens – av Honom, genom Honom och till Honom är allting,²¹ och Han utövar absolut envælde över alla skapade varelser, att göra genom dem, för dem eller på dem, vadhelst Han än behagar.²² I Hans ögon är allt öppet och uppenbart,²³ Hans kunskap är obegränsad, ofelbar och oberoende av det skapade, så att ingenting är ovisst eller osäkert för Honom;²⁴ Han är helt helig i alla Sina rådslut, i alla Sina verk,²⁵ och i alla Sina befallningar; Honom tillhör, från änglar och människor, all tillbedjan,²⁶ tjänst eller lydnad, som de, som skapelser, är skyldiga Skaparen, och allt Han vidare behagar kräva av dem.

¹⁷Joh 5:26; ¹⁸Ps 148:13; ¹⁹Ps 119:68; ²⁰Job 22:2,3; ²¹Rom 11:34-36; ²²Dan 4:25,34,35; ²³Hebr 4:13;

²⁴Hes 11:5; Apg 15:18; ²⁵Ps 145:17; ²⁶Upp 5:12-14

3. I denna gudomliga och oändliga Varelse är där tre verkliga personer: Fadern, Ordet eller Sonen och den helige Ande,²⁷ ett i substans, makt och evighet, och var och en har hela den gudomliga substansen, men väsendet är odelat:²⁸ Fadern är varken avlad av eller utgår ur någon; Sonen är av evighet avlad av Fadern;²⁹ den helige Ande utgår ur Fadern och Sonen;³⁰ alla är eviga, utan början, därför endast en Gud, som inte får delas i natur och varelse, utan åtskiljs av flera säregna relativa egenskaper och personliga relationer; och denna lära om Treenigheten är grunden för all vår gemenskap med Gud och trygga beroende av Honom.

²⁷1 Joh 5:7; Matt 28:19; 2 Kor 13:14; ²⁸2 Mos 3:14; Joh 14:11; 1 Kor 8:6; ²⁹Joh 1:14,18; ³⁰Joh 15:26; Gal 4:6

KAPITEL 3 – OM GUDS SKICKELSE

1. Gud har beslutat, i Sig själv, från all evighet, genom Sin egen viljas högst visa och heliga rådslut, fritt och oföränderligt, alla saker som än sker;¹ fast på ett sådant sätt att Gud genom detta varken är syndens upphov eller har delaktighet i någonting av den;² inte heller görs det något våld på den skapade varelsens vilja, och dessutom tas inte heller friheten eller ovissheten i andrahandsorsaker bort, utan snarare bekräftas de;³ och i detta visas Hans visdom i att leda allting, och makt och trofasthet i att genomföra Sitt beslut.⁴

¹Jes 46:10; Ef 1:11; Hebr 6:17; Rom 9:15,18; ²Jak 1:13; 1 Joh 1:5; ³Apg 4:27,28; Joh 19:11; ⁴2 Mos 23:19; Ef 1:3-5

2. Även om Gud visserligen vet vilka händelser som skulle kunna ske under alla tänkbara omständigheter,⁵ beslutade Han ingenting bara för att Han förutsåg det i framtiden, eller för att det var det som skulle ske under sådana omständigheter.⁶

⁵Apg 15:18; ⁶Rom 9:11,13,16,18

3. Enligt Guds beslut, för att visa upp Hans ära, är vissa människor och änglar förutbestämda, eller i förväg utsedda, till evigt liv genom Jesus Kristus,⁷ för att Hans ärorika nåd ska prisas;⁸ medan andra blir lämnade att handla i sin synd till sin rättvisa fördömmelse, för att Hans ärorika rättvisa ska prisas.⁹

⁷1 Tim 5:21; Matt 25:34; ⁸Ef 1:5,6; ⁹Rom 9:22,23; Jud 4

4. Dessa änglar och människor som så blivit förutbestämda och i förväg utsedda, är särskilt och oföränderligt bestämda, och deras antal är så säkert och definitivt, att det varken kan ökas eller minskas.¹⁰

¹⁰2 Tim 2:19; Joh 13:18

5. De av människosläktet som är förutbestämda till liv, har Gud före jordens grund blev lagd, enligt Sin eviga och oföränderliga plan och Sin viljas hemliga rådslut och välbehag, utvalt i Kristus till evig ära, av Sin blotta, fria nåd och kärlek,¹¹ utan någonting alls i den skapade varelsen som villkor eller orsak som rörde Honom till det.¹²

¹¹Ef 1:4, 9, 11; Rom 8:30; 2 Tim 1:9; 1 Thess 5:9; ¹²Rom 9:13,16; Ef 2:5,12

6. Precis som Gud har utsett de utvalda till ära, så har Han, genom Sin viljas eviga och helt fria plan, i förväg utsett alla medel till det;¹³ därför blir de som är utvalda, när de är fallna i Adam, återlösta av Kristus,¹⁴ verksamt kallade till tro på Kristus, genom Hans Andes verkan i den bestämda tiden, rättfärdigade, adopterade, helgade,¹⁵ och bevarade genom Hans makt genom tron så att de blir frälsta;¹⁶ inte heller är några andra återlösta av Kristus eller verksamt kallade, rättfärdigade, adopterade, helgade och frälsta, utan endast de utvalda.¹⁷

¹³1 Petr 1:2; 2 Thess 2:13; ¹⁴1 Thess 5:9, 10; ¹⁵Rom 8:30; 2 Thess 2:13; ¹⁶1 Petr 1:5; ¹⁷Joh 10:26, 17:9, 6:64

7. Förutbestämmelselärans storslagna hemlighet bör hanteras med särskild försiktighet och omsorg, så att människor som vakar på Guds vilja som uppenbaras i Hans Ord, och böjer sig i lydnad för det, kan bli förvissade om sin eviga utkorelse, utifrån fastheten i deras verksamma kallelse;¹⁸ så ska denna lära utgöra ett ämne för lovprisning,¹⁹ vördnad och beundran för Gud, och för ödmjukhet,²⁰ flitighet och rik tröst för alla som uppriktigt lyder evangeliet.²¹

¹⁸1 Thess 1:4,5; 2 Petr 1:10; ¹⁹Ef 1:6; Rom 11:33; ²⁰Rom 11:5,6,20; ²¹Luk 10:20

KAPITEL 4 – OM SKAPELSEN

1. I begynnelsen behagade det Gud Fadern, Sonen och den helige Ande,¹ för att visa upp ärorikheten i Hans eviga makt,² vishet och godhet, att skapa eller göra världen, och allt i den, både synligt och osynligt, under sex dagars tid, och allt mycket gott.³

¹Joh 1:2,3; Hebr 1:2; Job 26:13; ²Rom 1:20; ³Kol 1:16; 1 Mos 1:31

2. Efter att Gud hade skapat alla andra varelser, skapade Han människan, man och kvinna,⁴ med förnuftiga och odödliga själar,⁵ som gjorde dem passande åt det liv för Gud som de skapades till; då de är skapade till Guds avbild, i kunskap, rättfärdighet och sann helighet;⁶ med Guds lag skriven i deras hjärtan,⁷ och med förmågan att uppfylla den, men samtidigt med möjligheten att överträda den, då de lämnats till sin egen fria viljas frihet, som kunde undergå förändring.⁸

⁴1 Mos 1:27; ⁵1 Mos 2:7; ⁶Pred 7:29; 1 Mos 1:26; ⁷Rom 2:14,15; ⁸1 Mos 3:6

3. Utöver lagen skriven i deras hjärtan fick de även en befallning att inte äta av trädet med kunskap om gott och ont,⁹ och när de höll detta bud var de lyckliga i sin gemenskap med Gud, och rådde över djuren.¹⁰

⁹1 Mos 2:17; ¹⁰1 Mos 1:26,28

KAPITEL 5 – OM GUDOMLIG FÖRSYN

1. I Guds, alltings gode Skapares, oändliga makt och vishet är det Han som uppehåller, dirigerar, disponerar och styr alla skapade varelser och föremål,¹ från de största ända till de minsta,² genom Sin helt visa och heliga försyn, till det ändamål de skapades till, i enlighet med Hans ofelbara förhandskännedom, och Hans egen viljas fria och oföränderliga rådslut; för att Hans vishets, makts, rättvisas, oändliga godhets och barmhärtighets ära ska prisas.³

¹Hebr 1:3; Job 38:11; Jes 46:10,11; Ps 135:6; ²Matt 10:29-31; ³Ef 1:11

2. Även om allt sker, oföränderligt och utan fel, i förhållande till Guds, den första orsakens, förhandskännedom och skickelse;⁴ på det sättet, att ingenting inträffar av någon slump, eller utan Hans försyn;⁵ är det ändå genom samma försyn Han ordnar allting att ske enligt andrahandsorsaker, antingen av nödvändighet, oberoende eller beroende.⁶

⁴Apg 2:23; ⁵Ords 16:33; ⁶1 Mos 8:22

3. Gud använder medel i Sin vanliga försyn,⁷ men är ändå fri att verka utan,⁸ över⁹ och emot dem som Han behagar.

⁷Apg 27:31, 44; Jes 55:10, 11; ⁸Hosea 1:7; ⁹Rom 4:19-21; ¹⁰Dan 3:27

4. Guds allsmåttiga kraft, outgrundliga vishet och oändliga godhet visar sig så långt i Hans försyn, att Hans bestämda rådslut utsträcker sig ända till det första syndafallet och alla andra syndiga handlingar både utförda av änglar och människor;¹¹ och detta inte bara genom att blott tillåta handlingarna, utan Han begränsar dem också, och ordnar och styr dem på andra sätt;¹² i en mångfaldig fördelning, till Hans helt heliga ändamål;¹³ men ändå på det sättet, att det syndiga i deras handlingar endast

utgår från de skapade varelserna, och inte från Gud, eftersom Han är helt helig och rättfärdig och därför varken är, eller kan vara, upphov till eller godkänna synd.¹⁴

¹¹Rom 11:32-34; 2 Sam 24:1; 1 Krön 21:1; ¹²2 Kung 19:28; Ps 76:11; ¹³1 Mos 1:20; Jes 10:6,7,12; ¹⁴Ps 50:21; 1 Joh 2:16

5. Den högst vise, rättfärdige och nådefulle Guden utlämnar faktiskt ofta, för en period, Sina egna barn åt mångfaldiga prövningar och deras egna hjärtans fördärv, för att tukta dem för deras tidigare synder eller uppenbara för dem den dolda kraften i deras hjärtans fördärv och svekfullhet, så att de blir ödmjukade; och för att lyfta dem till ett mer nära och konstant beroende av Honom själv för deras uppehälle; och för att göra dem mer vaksamma mot alla framtida tillfällen att synda, samt för andra rättvisa och heliga mål.¹⁵ Vad som än sker någon av Hans utvalda kommer alltså på Hans beställning, till Hans ära och deras goda.¹⁶

¹⁵2 Krön 32:25,26,31; 2 Kor 12:7-9; ¹⁶Rom 8:28

6. Vad angår de elaka och ogudaktiga människor, som Gud, som rättvis domare, faktiskt förblindar och förhärdar för deras begångna synder.¹⁷ Från dessa håller Han inte bara tillbaka Sin nåd, som de hade kunnat bli upplysta i sina förstånd genom, och bearbetade i sina hjärtan;¹⁸ nej, ibland drar Han även in de gåvor de hade¹⁹ och utsätter dem för sådana saker som deras fördärv använder som ursäkt för att synda,²⁰ och dessutom överlämnar Han dem till deras egna begär, världens frestelser och Satans makt,²¹ så att det blir så, att de förhärdar sig själva, under precis samma medel som Gud använder för att mjuka upp andra.²²

¹⁷Rom 1:24-26,28, 11:7,8; ¹⁸5 Mos 29:4; ¹⁹Matt 13:12; ²⁰5 Mos 2:30; 2 Kung 8:12,13; ²¹Ps 81:12,13; 2 Thess 2:10-12; ²²2 Mos 8:15,32; Jes 6:9,10; 1 Petr 2:7,8

7. Precis som Guds försyn allmänt når till allt skapat, så tar den hand om Hans församling, och förfogar över allting till hennes goda.²³

²³1 Tim 4:10; Amos 9:8,9; Jes 43:3-5

KAPITEL 6 – OM MÄNNISKANS FALL, OM SYNDEN OCH OM DESS STRAFF

1. Även om Gud skapade människan rättsinnig och fullkomlig, och gav henne en rättfärdig lag, som hade varit henne till liv om hon hållit den, och som hotade med döden för brott mot den,¹ var hon ändå inte länge kvar i detta hedrande tillstånd; då Satan använde ormens list för att underkuva Eva och sedan genom att hon förledde Adam, som, utan något tvång, villigt överträdde lagen de fått vid skapelsen, och det bud de fått, genom att äta den förbjudna frukten,² vilket Gud behagade tillåta, enligt Sitt visa och heliga rådslut, då Han avsett att ordna det till Sin egen ära.

¹1 Mos 2:16,17; ²1 Mos 3:12,13; 2 Kor 11:3

2. Våra urföräldrar föll genom denna synd från sin ursprungliga rättfärdighet och gemenskap med Gud, och vi lever i dessa, genom vilka döden kom över alla:³ då alla blivit döda i synd,⁴ och helt besudlade till alla förmågor och delar, till kropp och själ.⁵

³Rom 3:23; ⁴Rom 5:12ff.; ⁵Titus 1:15; 1 Mos 6:5; Jer 17:9; Rom 3:10-19

3. Eftersom de är roten för, och genom Guds insättning står i, hela människosläktets plats och ställe, blev syndens skuld tillräknad, den förgängliga naturen överförd på, alla deras efterkommande, som härstammar från dem på naturlig väg,⁶ där de nu är, tillblivna i synd,⁷ och av naturen vredens barn,⁸ syndens tjänare, överlämnade åt att lida döden,⁹ och alla andra olyckor, såväl andliga, temporära och eviga, såvida inte Herren Jesus befriar dem.¹⁰

⁶Rom 5:12-19; 1 Kor 15:21,22,45,49; ⁷Ps 51:7; Job 14:4; ⁸Ef 2:3; ⁹Rom 6:20, 5:12; ¹⁰Hebr 2:14,15; 1 Thess 1:10

4. Från detta ursprungliga fördärv, genom vilken de är fullständigt obenägna, inkababla och satta emot allt gott, och fullständigt böjda till all ondska,¹¹ utgår alla faktiska överträdelser.¹²

¹¹Rom 8:7; Kol 1:21; ¹²Jak 1:14,15; Matt 15:19

5. Den förgängliga naturen förblir, under detta liv, i de som blir pånyttfödda;¹³ och även om den förlåts och oskadliggörs genom Kristus, är den ändå, både i sig själv, och i dess första impulser, i sanning och behörigen, synd.¹⁴

¹³Rom 7:18,23; Pred 7:20; 1 Joh 1:8; ¹⁴Rom 7:23-25; Gal 5:17

KAPITEL 7 – OM GUDS FÖRBUND

1. Avståndet mellan Gud och den skapade varelsen är så stort, att även om förnuftiga varelser faktiskt är skyldiga att lyda Honom som deras skapare, skulle de aldrig kunna vinna livet som belöning om det inte vore för någon frivillig nedlåtelse från Guds sida, som Han har behagat uttrycka i form av förbund.¹

¹Luk 17:10; Job 35:7,8

2. Dessutom, eftersom människan fört sig själv under lagens förbannelse genom sitt fall, har det behagat Herren att sluta ett nådens förbund,² där Han fritt erbjuder syndare liv och frälsning genom Jesus Kristus, och begär att de tror på Honom, så att de kan bli frälsta,³ och lovar att ge Sin helige Ande till alla de som är bestämda till evigt liv, för att göra dem villiga och kapabla till att tro.⁴

²1 Mos 2:17; Gal 3:10; Rom 3:20,21; ³Rom 8:3; Mark 16:15,16; Joh 3:16; ⁴Hes 36:26,27; Joh 6:44,45; Ps 110:3

3. Detta förbund är uppenbarat i evangeliet; först av allt till Adam i löftet om frälsning genom kvinnans avkomma,⁵ och efteråt genom vidare steg fram till dess fulla uppenbarelse fullbordades i det Nya testamentet;⁶ och det är grundat i detta eviga förbundsavtal mellan Fadern och Sonen angående de utvaldas återlösning;⁷ och det är endast genom detta förbunds nåd som alla Adams efterkommande som någonsin blivit frälsta har erhållit liv och salig odödlighet, eftersom människan nu är fullständigt inkapabel att vinna Guds godkännande på samma villkor som Adam hade i sitt oskyldiga tillstånd.⁸

⁵1 Mos 3:15; ⁶Hebr 1:1; ⁷2 Tim 1:9; Titus 1:2; ⁸Hebr 11:6,13; Rom 4:1ff.; Apg 4:12; Joh 8:56

KAPITEL 8 – OM KRISTUS MEDLAREN

1. Det behagade Gud, enligt Hans eviga syfte, att utvälja och utse Herren Jesus, Hans enfödde Son, i enlighet med det förbund som slöts mellan dem båda, att vara medlaren mellan Gud och människa;¹ profeten,² prästen,³ och kungen;⁴ huvudet och frälsaren för församlingen,⁵ arvtagare till allting,⁶ och världens domare;⁷ till vilken Han från hela evigheten gav ett folk att bli Hans avkomma och att av Honom, i tiden, bli återlösta, kallade, rättfärdigade, helgade och förhärligade.⁸

¹Jes 42:1; 1 Petr 1:19,20; ²Apg 3:22; ³Hebr 5:5,6; ⁴Ps 2:6; Luk 1:33; ⁵Ef 1:22,23; ⁶Hebr 1:2; ⁷Apg 17:31; ⁸Jes 53:10; Joh 17:6; Rom 8:30

2. Guds Son, den andre personen i den Heliga Treenigheten, som är sann och evig Gud, utstrålar Faderns ära, av en och samma substans och jämlik med Han som skapade världen, som uppehåller och styr allt som Han har skapat, tog, när tiden var inne, på Sig mänsklig natur, med alla dess väsentliga egenskaper och allmänna svagheter,⁹ dock utan synd;¹⁰ när Han blev avlad genom den helige Ande i jungfru Marias moderliv, när den helige Ande kom över henne: och den Högstes kraft vilade över henne; och han så blev till av en kvinna av Juda stam, av Abrahams och Davids säd, i enlighet med Skrifterna;¹¹ på det sättet att två hela, fullkomliga och distinkta naturer oskiljaktigt förenades i en och samma person, utan förvandling, sammansättning eller sammanblandning; och denna person är sann Gud och sann människa. Ändå är Kristus en, den ende medlaren mellan Gud och människa.¹²

⁹Joh 1:14; Gal 4:4; ¹⁰Rom 8:3; Hebr 2:14,16,17, 4:15; ¹¹Matt 1:22, 23; ¹²Luk 1:27,31,35; Rom 9:5; 1 Tim 2:5

3. Herren Jesus, i Sin mänskliga natur så förenad med den gudomliga, i Sonens person, blev övermåttan helgad och smord med den helige Ande,¹³ och har i Sig alla vishetens och kunskapens skatter;¹⁴ och i Honom behagade det Fadern att låta hela fullheten ta sin boning,¹⁵ med syftet att Han, då Han är helig, harmlös, obefläckad,¹⁶ och full av nåd och sanning,¹⁷ helt och hållet skulle rustas att uträtta sin tjänst som medlare och borgensman¹⁸ – en befattning Han inte tog åt Sig själv, utan kallades till av Sin Fader;¹⁹ som även lade all makt och dom i Hans hand, och gav Honom befallning att verkställa densamma.²⁰

¹³Ps 45:8; Apg 10:38; Joh 3:34; ¹⁴Kol 2:3; ¹⁵Kol 1:19; ¹⁶Hebr 7:26; ¹⁷Joh 1:14; ¹⁸Hebr 7:22; ¹⁹Hebr 5:5;

²⁰Joh 5:22,27; Matt 28:18; Apg 2:36

4. Denna tjänst tog Sig Herren Jesus högst villigt an,²¹ och för att kunna uträtta den föddes Han till att vara under lagen,²² och uppfyllde den fullkomligt, och genomgick straffet som vi förtjänade, som vi borde ha burit och genomlidit,²³ när Han blev gjord till synd och förbannelse för vår skull;²⁴ och till Sin själ uthärdade de allra svåraste sorger, och till Sin kropp de allra plågsammaste lidanden;²⁵ blev korsfäst, dog och förblev i de dödas tillstånd, men utan att se någon förgängelse;²⁶ och på tredje dagen uppstod Han från de döda²⁷ med precis samma kropp som Han lidit i,²⁸ med vilken Han också uppsteg till himlen,²⁹ och där sitter vid Sin Faders högra sida och vädjar för vår sak,³⁰ och ska återvända för att döma människor och änglar vid världens slut.³¹

²¹Ps 40:8,9; Hebr 10:5-10; Joh 10:18; ²²Gal 4:4; Matt 3:15; ²³Gal 3:13; Jes 53:6; 1 Petr 3:18; ²⁴2 Kor 5:21; ²⁵Matt 26:37,38; Luk 22:44; Matt 27:46; ²⁶Apg 13:37; ²⁷1 Kor 15:3,4; ²⁸Joh 20:25,27; ²⁹Mark 6:19; Apg 1:9-11; ³⁰Rom 8:34; Hebr 9:24; ³¹Apg 10:42; Rom 14:9,10; Apg 1:11; 2 Petr 2:4

5. Genom Sin perfekta lydnad och offret av Sig själv, som Han genom den evige Ande en gång för alla frambar till Gud, har Herren Jesus fullständigt tillfredsställt Guds rättvisa,³² förvärvat försoning och införskaffat ett evigt arv i himmelriket, för alla de som Fadern har gett Honom.³³

³²Hebr 9:14, 10:14; Rom 3:25,26; ³³Joh 17:2; Hebr 9:15

6. Även om lösensumman inte betalades av Kristus först förrän efter det att Han inkarnerats, förmedlades ändå dess förtjänst, verkan och fördelar till de utvalda i alla tider, successivt från världens begynnelse, i och genom de löften, förebilder och offer där Han uppenbarades och angavs vara den avkomma som skulle krossa ormens huvud,³⁴ och Lammet som slaktats före världens grundläggning,³⁵ då Han är den samma igår och idag och för all evig tid.³⁶

³⁴1 Kor 4:10; Hebr 4:2; 1 Petr 1:10, 11; ³⁵Upp 13:8; ³⁶Hebr 13:8

7. När Kristus utför Sitt verk som medlare, handlar Han i enlighet med Sina båda naturer och gör genom vardera naturen det som är lämpligt för just denna; men eftersom personen är en enda är ibland det som är lämpligt för den ena naturen i Skriften tillskrivet benämningen på personens andra natur.³⁷

³⁷Joh 3:13; Apg 20:28

8. Kristus tillämpar och förmedlar, säkert och verksamt, den eviga återlösningen, till alla de som Han vunnit den för, när Han vädjar för deras sak;³⁸ förenar dem med Sig själv genom Sin Ande, avslöjar för dem, i och genom Sitt Ord, frälsningens hemlighet, övertygar dem att tro och lyda,³⁹ råder i deras hjärtan med Sitt Ord och Sin Ande,⁴⁰ och besegrar alla deras fiender genom Sin allmakt och vishet,⁴¹ på sådana sätt och vis som är helt i harmoni med Hans underbara och outgrundliga fördelning; och allt av fri och absolut nåd, utan något villkor förutsett i dem för att få det.⁴²

³⁸Joh 6:37, 10:15,16, 17:9; Rom 5:10; ³⁹Joh 17:6; Ef 1:9; 1 Joh 5:20; ⁴⁰Rom 8:9,14; ⁴¹Ps 110:1; 1 Kor 15:25,26; ⁴²Joh 3:8; Ef 1:8

9. Denna tjänst som medlare mellan Gud och människa är endast Kristus lämpad till, Han som är profet, präst och kung för Guds församling; och den kan inte, varken i dess helhet, eller delvis, överföras från honom till någon annan.⁴³

⁴³Tim. 2:5

10. Detta antal och ordning av tjänster är nödvändig; för med avseende på vår okunskap har vi behov av Hans profetiska tjänst;⁴⁴ och med avseende på vårt främlingskap från Gud och bristfällighet i de bästa av våra tjänster, behöver vi Hans prästerliga tjänst för att försona oss och ställa fram oss som godtagbara inför Gud;⁴⁵ och med avseende på vår avoghet och fullständiga oförmåga att vända om till Gud, och för vår räddning och säkerhet från våra andliga moståndare, behöver vi Hans kungliga tjänst att övertyga, underkuva, dra, uppehålla, befria och bevara oss till Hans himmelska rike.⁴⁶

⁴⁴Joh 1:18; ⁴⁵Kol 1:21; Gal 5:17; ⁴⁶Joh 16:8; Ps 110:3; Luk 1:74,75

KAPITEL 9 – OM FRI VILJA

1. Gud har iklätt människans vilja denna naturliga frihet och kraft att handla efter sitt val, så att den varken är tvingad eller av någon naturlig nödvändighet bestämd att göra gott eller ont.¹

¹Matt 17:12; Jak 1:14; 5 Mos 30:19

2. När människan befann sig i sitt oskyldiga tillstånd hade hon frihet och kraft att vilja och göra det som var gott och välbehagligt för Gud,² men var samtidigt ostadig, så att hon kunde falla från det.³

²Pred 7:29; ³1 Mos 3:6

3. Genom sitt fall till ett syndigt tillstånd har människan helt förlorat all viljeförmåga till någonting andligt gott som hör till frälsningen;⁴ så en oandlig människa, helt och hållet motsatt detta goda, och död i synden,⁵ är inte kapabel att genom sin egen kraft omvända sig själv, eller förbereda sig själv till det.⁶

⁴Rom 5:6, 8:7; ⁵Ef 2:1,5; ⁶Titus 3:3-5; Joh 6:44

4. När Gud omvänder en syndare och för över honom till nådens tillstånd, befriar Han honom från hans naturliga slaveri under synden,⁷ och genom Sin nåd allena gör Han honom kapabel att fritt vilja och göra det som är andligt gott;⁸ men på ett sådant sätt att han på grund av sitt kvarvarande fördärv inte fullkomligt, eller enbart, vill, det som är gott, utan faktiskt också vill det som är ont.⁹

⁷Kol 1:13; Joh 8:36; ⁸Fil 2:13; ⁹Rom 7:15,18,19,21,23

5. Denna människans vilja görs fullkomligt och oföränderligt fri till att enbart göra gott först i det förhärlikade tillståndet.¹⁰

¹⁰Ef 4:13

KAPITEL 10 – OM VERKSAM KALLELSE

1. De som Gud förutbestämt till liv behagar Han att i Sin utsedda och rätta tid verksamt kalla,¹ genom Sitt Ord och Sin Ande, ut ur detta tillstånd av synd och död som de av naturen befinner sig i, till nåd och frälsning genom Jesus Kristus;² då Han upplyser deras sinnen till att på ett andligt och frälsande sätt förstå de gudomliga tingen;³ tar bort deras stenhjärta och ger dem ett hjärta av kött;⁴ förnyar deras viljor och gör dem bestämda, genom Sin allsmakt, till att göra det som är gott, och drar dem verkningsfullt till Jesus Kristus;⁵ dock på ett sådant sätt att de kommer högst frivilligt, då de gjorts villiga genom Hans nåd.⁶

¹Rom 8:30, 11:7; Ef 1:10,11; 2 Thess 2:13,14; ²Ef 2:1-6; ³Apg 26:18; Ef 1:17,18; ⁴Hes 36:26; ⁵Mos 30:6; Hes 36:27; Ef 1:19; ⁶Ps 110:3; Höga v 1:4

2. Denna verksamma kallelse grundar sig enbart på Guds fria och särskilda nåd, och inte från någonting alls förutsett i människan, eller från någon kraft eller handling i den skapade varelsen,⁷ som är helt passiv i det, död i synder och överträdelser, tills hon blir upplivad och förnyad genom den helige Ande;⁸ och därigenom görs hon kapabel att gensvara på denna kallelse och omfamna nåden som erbjuds och förmedlas i den, och detta med ingen mindre kraft än den som uppväckte Kristus från de döda.⁹

⁷2 Tim 1:9; Ef 2:8; ⁸1 Kor 2:14; Ef 2:5; Joh 5:25; ⁹Ef 1:19, 20

3. Utvalda spädbarn som dör i spädbarnsåldern blir pånyttfödda och frälsta av Kristus genom Anden;¹⁰ som verkar när, var och hur Han behagar;¹¹ samma är det med alla utvalda personer som är oförmögna att utvändigt bli kallade genom Ordets tjänst.

¹⁰Joh 3:3, 5, 6; ¹¹Joh 3:8

4. Andra icke-utvalda kan mycket väl bli kallade genom Ordets tjänst och erfara vissa av Andens allmänna ingrepp,¹² men då de inte verksamt dras av Fadern, varken kan, eller vill, de egentligen komma till Kristus, och därför kan de inte bli frälsta.¹³ desto mindre kan människor som inte tar emot den kristna religionen bli frälsta; hur flitigt de än anpassar sina liv enligt ljuset i naturen och lagen i den religion de bekänner sig till.¹⁴

¹²Matt 22:14, 13:20,21; Heb 6:4,5; ¹³Joh 6:44,45,65; 1 Joh 2:24,25; ¹⁴Apg 4:12; Joh 4:22, 17:3

KAPITEL 11 – OM RÄTTFÄRDIGGÖRELSE

1. De som Gud verksamt kallar rättfärdigar Han också fritt,¹ inte genom att ingjuta rättfärdighet i dem, utan genom att förlåta dem deras synder och räkna och godta deras personer som rättfärdiga;² inte för någonting som blivit utfört i dem, eller gjort av dem, utan för Kristi skull allena;³ inte genom att räkna själva tron, troshandlingen eller någon annan evangelisk lydnad till dem, som deras rättfärdighet; utan genom att tillräkna Kristi aktiva lydnad till hela lagen, och passiva lydnad i Hans död för deras hela och enda rättfärdighet genom tron⁴ – en tro de inte har av sig själva; den är Guds gåva.⁵

¹Rom 3:24, 8:30; ²Rom 4:5-8, Ef 1:7; ³1 Kor 1:30,31, Rom 5:17-19; ⁴Fil 3:8,9; Ef 2:8-10; ⁵Joh 1:12, Rom 5:17

2. Tron som på detta sätt tar emot och vilar på Kristus och Hans rättfärdighet, är det enda instrumentet för rättfärdiggörelsen;⁶ men är ändå inte ensam i den person som rättfärdigats – nej, den åtföljs alltid av alla andra frälsande skänker, och är inte en död tro, utan är verksam i kärlek.⁷

⁶Rom 3:28; ⁷Gal5:6, Jak 2:17,22,26

3. Genom Sin lydnad och död avskrev Kristus till fullo skulden från alla de som blir rättfärdigade; och genom att offra Sig själv i blodet på Sitt kors, där Han genomgick straffet som de förtjänade i deras ställe, gjorde Han en riktig, verklig och full gottgörelse för Guds rättvisa å deras vägnar;⁸ men eftersom Han blev given av Fadern för dem, och Hans lydnad och gottgörelse blev godtagen i deras ställe – och bådaderna fritt, inte för någonting i dem⁹ – är deras rättfärdiggörelse endast av fri nåd, så att både Guds noggranna rättvisa och rika nåd kan bli ärade i att Han rättfärdigar syndare.¹⁰

⁸Hebr 10:14; 1 Petr 1:18,19; Jes 53:5,6; ⁹Rom 8:32; 2 Kor 5:21; ¹⁰Rom 3:26; Ef 1:6,7, 2:7

4. Ända från evig tid har Gud skickat att rättfärdiga de utvalda,¹¹ och när tiden var inne dog Kristus för deras synder och återuppstod för deras rättfärdiggörelse;¹² men de blir ändå inte personligen rättfärdigade förrän den helige Ande i rätt tid verkligen anbringar Kristus till dem.¹³

¹¹Gal 3:8, 1 Petr 1:2, 1 Tim 2:6; ¹²Rom 4:25; ¹³Kol 1:21,22, Titus 3:4-7

5. Gud fortsätter att förlåta de rättfärdigade för deras synder,¹⁴ och även om de aldrig kan falla från rättfärdiggörelsens tillstånd,¹⁵ kan de fortfarande, genom sina synder, falla under Guds faderliga misshag;¹⁶ och i detta skick återfår de oftast inte Hans ansiktets ljus över sig förrän de ödmjucar sig själva, ber om ursäkt och förnyar sin tro och omvändelse.¹⁷

¹⁴Matt 6:12, 1 Joh 1:7,9; ¹⁵Joh 10:28; ¹⁶Ps 89:32-34; ¹⁷Ps 32:5, Ps 51, Matt 26:75

6. Rättfärdiggörelsen av de troende under Gamla testamentet var, i alla dessa avseenden, en och samma med rättfärdiggörelsen av troende under Nya testamentet.¹⁸

KAPITEL 12 – OM ADOPTION

1. Gud har beslutat att göra alla de som är rättfärdigade, i och för Hans ende Son Jesu Kristi skull, delaktiga i adoptionens nåd,¹ genom vilken de inräknas i Guds barnaskara och åtnjuter alla friheter och förmåner som det innebär,² får Hans namn på sig,³ tar emot adoptionens ande,⁴ får tillgång till nådens tron med frimodighet, och görs kapabla att ropa ”Abba, Fader”,⁵ får förbarmande,⁶ beskydd,⁷ försörjning⁸ och tuktan av Honom som av en Fader,⁹ men de blir aldrig bortkastade,¹⁰ utan förseglas ända till återlösningens dag,¹¹ och tar i besittning alla löften som arvtagare till den eviga frälsningen.¹²

¹Ef 1:5; Gal 4:4,5; ²Joh 1:12; Rom 8:17; ³2 Kor 6:18; Upp 3:12; ⁴Rom 8:15; ⁵Gal 4:6; Ef 2:18; ⁶Ps 103:13; ⁷Ords 14:26; 1 Petr 5:7; ⁸Hebr 12:6; ⁹Jes 54:8, 9; ¹⁰Klag 3:31; ¹¹Ef 4:30; ¹²Hebr 1:14, 6:12

KAPITEL 13 – OM HELGELSE

1. De som är förenade med Kristus, verksamt kallade och pånyttfödda, sedan de fått ett nytt hjärta och en ny ande skapade i sig tack vare förtjänsten i Kristi död och uppståndelse, blir också vidare helgade, verkligt och personligt,¹ genom samma förtjänst, genom Hans Ord och Ande som har Sin boning i dem;² syndens herravälde över hela kroppen blir förstört,³ och dess flertaliga begär blir mer och mer försvagade och oskadliggjorda⁴ och själva blir de mer och mer upplivade och styrkta i alla frälsande skänker,⁵ så att de kan praktisera all sann helgelse, utan vilken ingen människa ska få se Herren.⁶

¹Apg 20:32; Rom 6:5,6; ²Joh 17:17; Ef 3:16-19; 1 Thess 5:21-23; ³Rom 6:14; ⁴Gal 5:24; ⁵Kol 1:11; ⁶2 Kor 7:1; Hebr 12:14

2. Denna helgelse sker i hela människans varelse,⁷ men ofullkomligt i detta liv – det finns fortfarande vissa rester av förgängelsen i varje del,⁸ och därför rasar ett kontinuerligt och oförsonligt krig i henne; där köttet står emot Anden och Anden mot köttet.⁹

⁷1 Thess 5:23; ⁸Rom 7:18, 23; ⁹Gal 5:17; 1 Petr 2:11

3. I detta krig kan det vara så att det kvarvarande fördärvet för en tid kan ha stort övertag,¹⁰ men genom ständig styrketillförsel från Kristi helgande Ande, segrar den pånyttfödda delen,¹¹ och så växer de heliga i nåd, fullkomnar helgelse i gudsfruktan, strävar efter ett himmelskt liv, i evangelisk lydnad till alla bud som Kristus som Huvud och Kung, har gett dem i Sitt Ord.¹²

¹⁰Rom 7:23; ¹¹Rom 6:14; ¹²Ef 4:15,16; 2 Kor 3:18, 7:1

KAPITEL 14 – OM FRÄLSANDE TRO

1. Trons gåva, som gör de utvalda kapabla till att tro och få sina själar frälsta, är Kristi Andes verk i deras hjärtan,¹ och framarbetas vanligtvis genom Ordets tjänst;² genom denna, och genom att man förrättar dop och Herrens nattvard, bön och andra medel som Gud förordnat, ökas och stärks den.³

¹2 Kor 4:13; Ef 2:8; ²Rom 10:14,17; ³Luk 17:5; 1 Petr 2:2; Apg 20:32

2. Genom denna tro håller en kristen allt, som än uppenbaras i Ordet, för att vara sant, för Guds egen auktoritet,⁴ samt förnimmer däri en excellens som överträffar alla andra skrifter och allting i världen,⁵ eftersom den frambär Guds ära i Hans egenskaper, Kristi excellens i Hans natur och tjänster och den helige Andes fullhet i Hans aktiva ingrepp: och så görs han kapabel att kasta sin själ på den sanning som han följaktligen tror på;⁶ och handlar dessutom annorlunda i fråga om allt som varje enskilt textavsnitt i frågan innefattar; böjer sig i lydnad till buden,⁷ bävar inför hoten⁸ och tar till sig Guds löften för detta liv och det kommande;⁹ men den frälsande trons principiella handlingar har omedelbar relation till Kristus: man godtar, tar emot och vilar på Honom allena för sin rättfärdiggörelse, helgelse och evigt liv, i kraft av nådens förbund.¹⁰

⁴Apg 24:14; ⁵Ps 19:8-12, 119:72; ⁶2 Tim 1:12; ⁷Joh 15:14; ⁸Jes 66:2; ⁹Hebr 11:13; ¹⁰Joh 1:12; Apg 16:31; Gal 2:20; Apg 15:11

3. Denna tro må befinna sig i olika stadier, vara svag eller stark,¹¹ men den är i sin minsta grad av ett annorlunda slag och natur, som alla andra frälsande skänker är, från den tro och allmänna nåd som tillfälliga troende har;¹² och därför vinner den segern, även om den många gånger kan bli ansatt och försvagad,¹³ och växer i många upp till att de vinner en full visshet genom Kristus,¹⁴ som är både trons upphov och fullkomnare.¹⁵

¹¹Hebr 5:13,14; Matt 6:30; Rom 4:19,20; ¹²2 Petr 1:1; ¹³Ef 6:16; 1 Joh 5:4,5; ¹⁴Hebr 6:11,12; Kol 2:2;

¹⁵Hebr 12:2

KAPITEL 15 – OM OMVÄNDELSE TILL LIV OCH FRÄLSNING

1. Sådana av de utvalda som blir omvända vid mognare ålder, efter att ha levt en tid i ett naturligt tillstånd, och däri hängivit sig åt diverse förlustelser, ger Gud, då de verksamt kallas, omvändelsen till liv.¹

¹Titus 3:2-5

2. Emedan det inte finns någon som gör gott och aldrig syndar,² och de bästa bland människor kan falla i stora synder och provokationer, genom deras inneboende fördärvs makt och svekfullhet, med tanke på hur utbredd frestelsen är; har Gud, i nådens förbund, barmhärtigt sett till att troende som på detta sätt syndar och faller blir förnyade genom omvändelse till frälsning.³

²Pred 7:20; ³Luk 22:31,32

3. Denna frälsande omvändelse är en evangelisk skänk,⁴ där en person, efter att genom den helige Ande ha blivit varse om sin synds många former av ondska – genom tro på Kristus – ödmjukar sig själv på grund av den, med en sorg efter Guds vilja, avsky för den och självförakt;⁵ ber om förlåtelse och styrka i karaktär till att, med motivation och ansträngning, genom Andens understöd, vandra inför Gud till allt välbehagligt i allt.⁶

⁴Sak 12:10; Apg 11:18; ⁵Hes 36:31; 2 Kor 7:11; ⁶Ps 119:6,128

4. Eftersom omvändelsen ska fortgå genom hela våra liv, på grund av dödens kropp och dess impulser, så är det varje människas plikt att omvända sig från från alla sina enskilda kända synder, en efter en.⁷

⁷Luk 19:8; 1 Tim 1:13,15

5. Den förberedelse Gud gjort genom Kristus i nådens förbund för att bevara troende så att de blir frälsta, är sådan, att, även om det inte finns någon synd som är så liten att den inte förtjänar fördömdelse,⁸ finns det ändå ingen synd som är så stor att den kommer bringa fördömdelse över de som omvänder sig,⁹ och detta gör att det är nödvändigt att ständigt predika omvändelse.

⁸Rom 6:23; ⁹Jes 1:16-18, 55:7

KAPITEL 16 – OM GODA GÄRNINGAR

1. Goda gärningar är endast sådana som Gud har befallt i Sitt Heliga Ord,¹ och inte sådana som utan bevis därifrån blivit utformade av människor utifrån en blind fanatism, eller med skenet av goda avsikter.²

¹Mika 6:8; Hebr 13:21; ²Matt 15:9; Jes 29:13

2. Dessa goda gärningar, som görs i lydnad till Guds befallningar, är frukten och bevisen på en sann och levande tro;³ och genom dessa visar troende sin tacksamhet,⁴ stärker sin visshet,⁵ uppbygger bröderna, smyckar evangeliets bekännelse,⁶ stoppar till motståndarnas munnar och ärar Gud,⁷ vars verk de är, skapade i Kristus Jesus till det,⁸ att när de har sin frukt och blir helgade, når de till slut målet: det eviga livet.⁹

³Jak 2:18,22; ⁴Ps 116:12,13; ⁵1 Joh 2:3,5; 2 Petr 1:5-11; ⁶Matt 5:16; ⁷1 Tim 6:1; 1 Petr 2:15; Fil 1:11; ⁸Ef 2:10; ⁹Rom 6:22

3. Deras förmåga att göra goda gärningar kommer inte alls av dem själva, utan helt och hållet från Kristi Ande,¹⁰ och för att de ska göras kapabla till dessa måste det till, förutom de skänker de redan

fått, en riktig påverkan av samme helige Ande, att verka i dem i både vilja och gärning, och att utföra Hans goda vilja;¹¹ ändå är de inte tvungna att uträtta någon plikt om det inte kommer sig av en särskild impuls från Anden, men de bör vara flitiga i att blåsa liv i den Guds skänk som finns i dem.¹²

¹⁰Joh 15:4,5; ¹¹2 Kor 3:5; Fil 2:13; ¹²Fil 2:12; Hebr 6:11,12; Jes 64:7

4. De som med sin lydnad uppnår den högsta punkt som är möjlig att nå i detta liv, är så långt ifrån att kunna överträffa förväntningarna och göra mer än vad Gud kräver, att de kommer till korta i mycket av den plikt de är bundna att uträtta.¹³

¹³Job 9:2, 3; Gal 5:17; Luk 17:10

5. Vi kan inte med våra bästa gärningar förtjäna förlåtelse för våra synder eller evigt liv från Guds hand, eftersom det ju är ett så stort missförhållande mellan dem och den kommande äran, och ett oändligt avstånd mellan oss och Gud, som vi genom dessa varken kan gagna eller behaga för våra begångna synders skuld;¹⁴ utan när vi gjort allt vi kan, har vi bara gjort vår plikt, och är odugliga tjänare; och eftersom de är goda utgår de från Hans Ande,¹⁵ och eftersom de är utförda av oss, är de besudlade och blandade med så mycket svaghet och bristfällighet, att de inte kan klara strängheten i Guds bestraffning.¹⁶

¹⁴Rom 3:20; Ef 2:8,9; Rom 4:6; ¹⁵Gal 5:22,23; ¹⁶Jes 64:6; Ps 143:2

6. Trots detta är det ändå så, att, eftersom de troende, som individer, har blivit godtagna genom Kristus, så godtas också deras goda gärningar i Honom;¹⁷ inte som om de i detta liv vore helt oklanderliga och otadliga i Guds ögon, utan på så sätt att Han ser på dem i Sin Son och behagar godta och belöna det som är uppriktigt, även om de åtföljs av många svagheter och bristfällighet.¹⁸

¹⁷Ef 1:6; 1 Petr 2:5; ¹⁸Matt 25:21,23; Hebr 6:10

7. Gärningar som utförs av opånyttfödda människor, även om de i sig själva må vara saker som Gud befaller, och till nytta både för dem själva och andra;¹⁹ är det ändå så att de varken utgår från ett hjärta som renats genom tron,²⁰ eller utförs på ett rätt sätt i enlighet med Ordet,²¹ och inte heller för det rätta ändamålet: Guds ära.²² Därför är de syndiga och kan varken behaga Gud eller göra en människa passande för att få nåden från Gud²³ – men samtidigt är det ju ännu mer syndigt och misshagligt för Gud när de låter bli att göra dem.²⁴

¹⁹2 Kung 10:30; 1 Kung 21:27,29; ²⁰1 Mos 4:5; Hebr 11:4,6; ²¹1 Kor 13:1; ²²Matt 6:2,5; ²³Amos 5:21,22; Rom 9:16; Titus 3:5; ²⁴Job 21:14,15; Matt 25:41-43

KAPITEL 17 – OM DE HELIGAS UTHÅLLIGHET

1. De som Gud har godtagit i den älskade, verksamt kallat och helgat genom Sin Ande och givit den dyrbara tron som tillhör de utvalda, kan varken helt eller slutgiltigt falla från nådens tillstånd, utan

kommer med säkerhet hålla ut i detta ända till slutet och bli evigt frälsta, med tanke på att Guds gåvor och kallelse är oåterkalleliga. Detta är utgångspunkten för att Han fortfarande föder och när tro, omvändelse, kärlek, glädje, hopp och alla Andens skänker i dem så att de blir odödliga;¹ och även om många stormar och floder reser sig och piskar emot dem kommer de ändå aldrig kunna ta bort dem från denna grund och klippa som de genom tron är befästa på; trots att den förnimbara åsynen av Guds ljus och kärlek, genom otro och Satans frestelser, för en tid kan skymmas och fördunklas för dem,² är Han fortfarande densamme, och de ska vara säkra på att bli bevarade genom Guds kraft och bli frälsta, där de ska åtnjuta deras inköpta besittning – de är ju inristade i Hans handflata och deras namn har blivit skrivna i livets bok sedan all evighet.³

¹Joh 10:28,29; Fil 1:6; 2 Tim 2:19; 1 Joh 2:19; ²Ps 89:32,33; 1 Kor 11:32; ³Mal 3:6

2. Denna de heligas uthållighet beror inte på deras egen fria vilja, utan på utkorelsens tidlösa skickelse,⁴ som flödar från Gud Faderns fria och oföränderliga kärlek, på slagkraften i Jesu Kristi förtjänst och vädjan för deras sak och föreningen med Honom,⁵ Guds ed,⁶ Hans Andes kvarblivande och Guds säd inom dem,⁷ och nådesförbundets natur;⁸ och det är också från alla dessa som säkerheten och ofelbarheten i den reser sig.

⁴Rom 8:30, 9:11,16; ⁵Rom 5:9, 10; Joh 14:19; ⁶Hebr 6:17,18; ⁷1 Joh 3:9; ⁸Jer 32:40

3. Och även om de, genom Satans och världens frestelse, utbreddheten av fördärv som finns kvar i dem och försummelsen av medlen för deras bevarande, faller i svåra synder, och för en tid fortsätter i dem,⁹ genom vilka de drar över sig Guds misshag och bedrövar Hans helige Ande,¹⁰ kommer att få sina skänker och bekvämligheter förhindrade,¹¹ få sina hjärtan förhärdade och sina samveten skadade,¹² sårar och kommer andra på fall, och bringar tillfälliga domar över sig,¹³ kommer de fortfarande att förnya sin omvändelse och bli bevarade genom tron på Kristus Jesus ända till slutet.¹⁴

⁹Matt 26:70,72,74; ¹⁰Jes 64:5,9; Ef 4:30; ¹¹Ps 51:12,14; ¹²Ps 32:3,4; ¹³2 Sam 12:14; ¹⁴Luk 22:32,61,62

KAPITEL 18 – OM NÅD- OCH FRÄLSNINGSVISSHET

1. Även om tillfälliga troende och andra opånyttfödda människor i sin fåfänga kan bedra sig själva med falska hopp och köttsliga förutsättanden om att ha Guds gillande och vara i ett frälst tillstånd – ett hopp som kommer att tyna bort för dem¹ – kan sådana som sant tror på Herren Jesus och uppriktigt älskar Honom, och söker vandra i allt gott samvete inför Honom, i detta liv bli säkert förvissade om att de befinner sig i nådens tillstånd, och kan glädjas i hoppet om Guds ära² – ett hopp som inte kommer att svika dem.³

¹Job 8:13,14; Matt 7:22,23; ²1 Joh 2:3, 3:14,18,19,21,24, 5:13; ³Rom 5:2,5

2. Denna säkerhet är inte bara en gissning och sannolik övertygelse grundad på ett felbart hopp, utan en ofelbar trosvisshet,⁴ som har sin grund i Kristi blod och rättfärdighet som uppenbaras i Evangeliet;⁵ samt på de inre bevisen – de Andens skänker som löften har getts åt,⁶ och på

vittnesbördet från adoptionens Ande, som vittnar tillsammans med våra andar att vi är Guds barn;⁷ och, som en frukt av detta, att man håller hjärtat både ödmjukt och heligt.⁸

⁴Hebr 6:11,19; ⁵Hebr 6:17,18; ⁶2 Petr 1:4,5,10,11; ⁷Rom 8:15,16; ⁸1 Joh 3:1-3

3. Denna ofelbara visshet hör inte så till trons väsen, utan att en sann troende kan vänta länge och kämpa med många svårigheter innan han får del av den;⁹ men efter att ha gjorts kapabel av Anden till att känna till de saker som Gud fritt har gett honom, kan han, utan extraordinär uppenbarelse, i det rätta bruket av medlen, nå fram till den:¹⁰ och därför är det allas plikt att med all flit göra sin kallelse och utkorelse fast, så att deras hjärtan genom detta kan utvidgas i frid och glädje i den helige Ande, i kärlek och tacksamhet till Gud, och i styrka och gladlynthet i lydnadens plikter, denna visshets riktiga frukter¹¹ – så långt är den från att göra människor benägna till slapphet.¹²

⁹Jes 50:10; Ps 88; Ps 77:1-12; ¹⁰1 Joh 4:13; Hebr 6:11,12; ¹¹Rom 5:1,2,5, 14:17; Ps 119:32; ¹²Rom 6:1,2; Titus 2:11,12,14

4. Sanna troende kan på olika sätt få sin frälsningsvisshet skakad, minskad och avbruten; som genom en försummelse att bevara den,¹³ genom att falla i någon särskild synd som sårar samvetet och bedrövar Anden;¹⁴ genom någon plötslig och våldsam frestelse,¹⁵ genom att Gud drar undan Sitt ansiktes ljus och tillåter även sådana som fruktar Honom att vandra i mörker och inte ha något ljus,¹⁶ men de är aldrig i avsaknad av Guds säd¹⁷ och troslivet¹⁸ – denna kärlek till Kristus och bröderna, denna hjärtats och samvetets uppriktighet i plikten utifrån vilken denna visshet, genom Andens ingrepp, i sinom tid kan bli återupplivad,¹⁹ och genom vilka de, under tiden, bevaras från fullständig förtvivlan.²⁰

¹³Höga v 5:2,3,6; ¹⁴Ps 51:10,14,16; ¹⁵Ps 116:11; 77:8,9; 31:22; ¹⁶Ps 30:8; ¹⁷1 Joh 3:9; ¹⁸Luk 22:32; ¹⁹Ps 42:6,12; ²⁰Klag 3:26-31

KAPITEL 19 – OM GUDS LAG

1. Gud gav Adam en lag om allomfattande lydnad, skriven i hans hjärta, och en särskild föreskrift om att inte äta frukten från kunskapens träd om gott och ont;¹ genom detta band Han honom och alla hans efterkommande till personlig, fullständig, bokstavlig och evig lydnad;² utlovade liv om den uppfylldes och hotade med död om den blev bruten, och klädde honom i kraft och förmåga att hålla den.³

¹1 Mos 1:27; Pred 7:29; ²Rom 10:5; ³Gal 3:10,12

2. Samma lag som först skrevs i människans hjärta fortsatte vara en fullkomlig regel för rättfärdighet efter fallet,⁴ och överlämnades av Gud på Sinai berg, i tio budord, inskriven på två stentavlor, där de fyra första innehåller vår plikt gentemot Gud, och de andra sex vår plikt gentemot människor.⁵

⁴Rom 2:14,15; ⁵5 Mos 10:4

3. Förutom denna lag, som allmänt kallas morallag, behagade det Gud att ge Israels folk ceremonilag, som innehöll flera representativa förordningar, delvis i fråga om dyrkan, som förebådade Kristus, Hans behagfulla karaktärsdrag, handlingar, lidanden och välgärningar;⁶ och som delvis höll fram diverse instruktioner för moraliska plikter.⁷ Alla dessa ceremonilag, som endast var tillsatta fram till de nya tingens ordning, är genom Jesus Kristus, den sanne Messias och ende lagstiftaren, som rustats med kraft från Fadern till detta syfte, upphävda och borttagna.⁸

⁶Hebr 10:1; Kol 2:17; ⁷1 Kor 5:7; ⁸Kol 2:14,16,17; Ef 2:14,16

4. Till dem gav han även olika rättslagar, som upphörde tillsammans med detta folks stat, vilket innebär att ingen nu är förpliktigad av dessa lagar i kraft av denna institution; och endast deras allmänna moraliska principer för rättvisa har fortsatt moraliskt värde.⁹

⁹1 Kor 9:8-10

5. Morallagen binder alla för evigt, så väl rättfärdiggjorda människor som andra, till att lyda den,¹⁰ och detta inte bara i fråga om dess innehåll, utan även med hänseende på Gud, Skaparens, auktoritet, som gav den;¹¹ inte heller upphäver Kristus i Evangeliet på något sätt denna skyldighet, utan skärper den desto mer.¹²

¹⁰Rom 13:8-10; Jak 2:8,10-12; ¹¹Jak 2:10,11; ¹²Matt 5:17-19; Rom 3:31

6. Även om sanna troende inte är under lagen som ett gärningarnas förbund, att rättfärdigas eller fördömas utifrån den,¹³ är den ändå till stor nytta för dem såväl som för andra, i det att den är en regel för livet, som informerar dem om Guds vilja och om deras plikt och leder och binder dem att vandra i enlighet med den; också i att de upptäcker de syndiga föroreningarna i deras naturer, hjärtan och liv, så att de kan rannsaka sig själva igenom den och så komma längre i överbevisning om, skam för, och hat mot, synden;¹⁴ tillsammans med en klarare syn av vilket behov de har av Kristus och Hans fullkomliga lydnad; den är likadant till nytta för de pånyttfödda att tygla deras fördärv, i det att den förbjuder synden; och dess hot tjänar till att visa vad även deras synder förtjänar, och vilka pinor de kan förvänta sig för dem i detta liv, även om de är befriade från dess förbannelse och oförmildrade stränghet. Dess löften visar dem likadant Guds bifall till lydnaden, och vilka välsignelser de kan förvänta sig när de utför den, men inte för att de är skyldiga det genom att lagen är ett gärningarnas förbund. Därför är det så att människans goda gärningar och avhållsamhet från det onda, eftersom lagen uppmuntrar till det förra och avskräcker från det senare, inte är något bevis på att hon är under lagen och inte under nåden.¹⁵

¹³Rom 6:14; Gal 2:16; Rom 8:1, 10:4; ¹⁴Rom 3:20, 7:7ff.; ¹⁵Rom 6:12-14; 1 Petr 3:8-13

7. Inte heller står de ovan nämnda bruken av lagen emot Evangeliets nåd, utan de stämmer på ett ljuvligt sätt överens med den,¹⁶ då Kristi Ande betvingar och gör människans vilja kapabel till att göra detta som Guds vilja, som uppenbaras i lagen, kräver, fritt och glatt.¹⁷

¹⁶Gal 3:21; ¹⁷Hes 36:27

KAPITEL 20 – OM EVANGELIET OCH OMFATTNINGEN AV DESS NÅD

1. Då gärningarnas förbund blev brutet av synden, och blev odugligt till att ge liv, behagade Gud att ge löftet om Kristus, kvinnans säd, att kalla de utvalda genom, och föda tro och omvändelse i dem;¹ i detta löfte uppenbarades evangeliets huvudsakliga ämne² och det har verkningskraft att omvända och frälsa syndare.

¹1 Mos 3:15; ²Upp 13:8

2. Detta löfte om Kristus, och frälsning genom Honom, uppenbaras endast genom Guds Ord.³ Skapelsens eller försynens verk, med naturens ljus, ger ingen uppenbarelse om Kristus, eller om nåd genom Honom, inte ens på ett allmänt eller dunkelt sätt;⁴ desto mindre skulle människor som saknar uppenbarelsen av Honom genom evangeliets löfte så bli kapabla att uppnå frälsande tro eller omvändelse.⁵

³Rom 1:17; ⁴Rom 10:14,15,17; ⁵Ords 29:18; Jes 25:7; 60:2,3

3. Evangeliet har uppenbarats för syndare i olika tider och i olika delar – tillsammans med löfterna och föreskrifterna för lydnaden som krävs i det – men beträffande de folkslag och individer som får denna förmån, har det endast att göra med Guds suveräna vilja och välbehag.⁶ Det har inte tilldelats dessa människor för att de lovat att förbättra sina naturliga förmågor i kraft av något allmänt ljus de tagit emot utan det, för detta har ingen någonsin gjort, och det kan ingen heller någonsin göra;⁷ och därför har evangeliets förkunnelse i alla tider getts åt individer och folkslag, men i stor variation vad beträffar dess omfattning eller begränsning, i enlighet med Guds vilja och rådslut.

⁶Ps 147:20; Apg 16:7; ⁷Rom 1:18-32

4. Även om evangeliet är det enda yttre sättet att uppenbara Kristus och den frälsande nåden på, och det, som sådant, räcker i överflöd till detta; är det ändå dessutom nödvändigt, för att människor som är döda genom sina överträdelser ska bli födda på nytt, uppväckta eller pånyttfödda, med ett verksamt, oöverstigligt verk av den helige Ande på hela människans varelse, för att ett nytt andligt liv ska skapas i dem;⁸ och utan detta finns det inget annat sätt att påverka dem att omvända sig till Gud.⁹

⁸Ps 110:3; 1 Kor 2:14; Ef 1:19,20; ⁹Joh 6:44; 2 Kor 4:4,6

KAPITEL 21 – OM KRISTEN FRIHET OCH SAMVETSFRIHET

1. Den frihet som Kristus har köpt för de troende under evangeliet består i att de är fria från syndens skuld, Guds fördömande vrede, lagens hårdhet och förbannelse,¹ och i att de blivit befriade från den nuvarande onda världen,² slaveriet under Satan³ och syndens herravälde,⁴ från lidandenas onda konsekvenser,⁵ dödens skräck och udd, gravens triumf⁶ och evig förbannelse;⁷ såväl som i deras fria tillgång till Gud och att de böjer sig i lydnad under Honom, inte utifrån slavisk rädsla,⁸ utan med ett barns kärlek och villigt sinne.⁹ Allt detta fanns även i allmänhet för troende under lagen, åtminstone i

det väsentliga;¹⁰ men under Nya testamentet är kristnas frihet än mer utvidgad, då de är fria från ceremonilagens ok, som den judiska församlingen stod under; har större frimodighet att träda fram inför nådens tron; och har fullare del i Guds fria Ande, än vad troende under lagen vanligtvis hade.¹¹

¹Gal 3:13; ²Gal 1:4; ³Apg 26:18; ⁴Rom 8:3; ⁵Rom 8:28; ⁶1 Kor 15:54-57; ⁷2 Thess 1:10; ⁸Rom 8:15; ⁹Luk 1:73-75; ¹⁰Joh 4:18; ¹¹Gal 3:9,14; ¹²Joh 7:38,39; Hebr 10:19-21

2. Endast Gud är Herre över samvetet,¹² och har befriat det från människors läror och bud som på något sätt går emot Hans Ord eller inte finns i det.¹³ Att alltså tro på sådana läror eller lyda sådana befallningar för samvetets skull är att förråda samvetets sanna frihet;¹⁴ och att kräva en grundlös tro, en absolut och blind lydnad, är att förstöra samvetets, och även förnuftets, frihet.¹⁵

¹²Jak 4:12; Rom 14:4; ¹³Apg 4:19,29; 1 Kor 7:23; Matt 15:9; ¹⁴Kol 2:20,22,23; ¹⁵1 Kor 3:5; 2 Kor 1:24

3. De som tar i anspråk den kristna friheten för att leva ut en viss synd eller vältra sig i syndiga förlustelser, förvränger huvudsyftet med evangeliets nåd till sitt eget fördärv,¹⁶ och förstör helt målet med den kristna friheten, vilket är att vi som blivit befriade ur alla våra fienders händer nu kan tjäna Herren utan rädsla, i helighet och rättfärdighet inför Honom, alla våra levnadsdagar.¹⁷

¹⁶Rom 6:1,2; ¹⁷Gal 5:13; 2 Petr 2:18,21

KAPITEL 22 – OM RELIGIÖS DYRKAN OCH SABBATSDAGEN

1. Naturens ljus visar att det finns en Gud som har herradöme och suveränitet över alla; är rättvis, god och gör gott mot alla; och därför ska fruktas, älskas, prisas, åkallas, förtröstas på och tjänas med hela ens hjärta, hela ens själ och med all ens kraft.¹ Men det godkända sättet att dyrka den sanne Guden har Han själv ordnat,² och det är så begränsat av Hans egen uppenbarade vilja, att Han inte får bli dyrkad enligt människors fantasi eller påhitt, eller enligt Satans förslag under några synliga avbilder, eller på något annat sätt som inte de Heliga Skrifterna har föreskrivit.³

¹Jer 10:7; Mark 12:33; ²5 Mos 12:32; ³2 Mos 20:4-6

2. Religiös dyrkan ska ges åt Gud Fadern, Sonen och den helige Ande, och endast till Honom;⁴ inte till änglar, helgon eller andra skapade varelser;⁵ och efter fallet, inte utan någon medlare,⁶ eller under förmedling från någon annan utom Kristus allena.⁷

⁴Matt 4:9,10; Joh 5:23; Matt 28:19; ⁵Rom 1:25; Kol 2:18; Upp 19:10; ⁶Joh 14:6; ⁷1 Tim 2:5

3. Bön med tacksägelse är en del av naturlig dyrkan och denna kräver Gud av alla människor.⁸ Men för att den ska godtas måste den ges i Sonens namn,⁹ med Andens hjälp,¹⁰ i enlighet med Hans vilja;¹¹ med insikt, vördnad, ödmjukhet, glöd, tro, kärlek och uthållighet; och när det sker tillsammans med andra ska detta göras på ett språk som kan förstås.¹²

⁸Ps 95:1-7, 65:3; ⁹Joh 14:13,14; ¹⁰Rom 8:26; ¹¹1 Joh 5:14; ¹²1 Kor 14:16,17

4. Man ska be för sådant som är lovligt och för alla sorters människor som lever eller som kommer att leva härefter;¹³ men inte för de döda,¹⁴ eller för de som man vet att de har begått den synd som är till döds.¹⁵

¹³1 Tim 2:1,2; 2 Sam 7:29; ¹⁴2 Sam 12:21-23; ¹⁵1 Joh 5:16

5. Delar av den religiösa dyrkan av Gud är: Bibelläsning,¹⁶ predikan och att höra Guds Ord,¹⁷ att undervisa och förmana varandra i psalmer, hymner och andliga sånger, och sjunga till Herren med tacksamhet i våra hjärtan;¹⁸ såväl som förrättning av dop¹⁹ och Herrens nattvard.²⁰ Dessa ska utföras i lydnad gentemot Honom, med insikt, tro, vördnad och gudsfruktan; vidare bör allvarsam självförnekelse med fastor²¹ och tacksägelse vid särskilda tillfällen, brukas på ett helgat och fromt sätt.²²

¹⁶1 Tim 4:13; ¹⁷2 Tim 4:2; Luk 8:18; ¹⁸Kol 3:16; Ef 5:19; ¹⁹Matt 28:19,20; ²⁰1 Kor 11:26; ²¹Est 4:16; Joel 2:12; ²²2 Mos 15:1-19, Ps 107

6. Varken bönen eller någon annan del av den religiösa dyrkan är nu, under evangeliet, bunden till eller mer godtagbar att utföras på någon plats, eller riktad mot något håll – nej, Gud ska tillbes överallt i ande och sanning;²³ som i enskilda familjer²⁴ dagligen,²⁵ och i det fördolda, var och en för sig själv;²⁶ och mer allvarigt på de offentliga samlingarna, som inte med slarv eller vilje får försummas eller överges, när Gud genom Sitt Ord eller försynen kallar oss dit.²⁷

²³Joh 4:21; Mal 1:11; 1 Tim 2:8; ²⁴Apg 10:2; ²⁵Matt 6:11; Ps 55:18; ²⁶Matt 6:6; ²⁷Hebr 10:25; Apg 2:42

7. Som det är naturens lag, att man i allmänhet, på Guds beställning, sätter åt sidan en andel tid för gudsdyrkan, så har Han genom Sitt Ord, i ett positivt, moraliskt och evigt bud, som binder alla människor i alla tider, särskilt utsett en dag av sju som sabbat, att hållas helig inför Honom,²⁸ som ända från världens begynnelse fram till Kristi uppståndelse var den sista veckodagen, och som från Kristi uppståndelse ändrades till den första dagen i veckan, som kallas Herrens Dag;²⁹ och ska fortsätta ända till världens slut som den kristna sabbaten, när nu iakttagandet av den sista dagen i veckan blivit upphävd.

²⁸2 Mos 20:8; ²⁹1 Kor 16:1,2; Apg 20:7; Upp 1:10

8. Sabbaten hålls alltså helig inför Herren när människor, efter en tillbörlig förberedelse av sina hjärtan och ordning av sina vardagsbestyr på förhand, inte bara iakttar en helig vila hela dagen, från sina egna gärningar, ord och tankar, om deras världsliga sysselsättningar och förströelser,³⁰ utan också upptas hela tiden i offentliga och enskilda utövningar av Hans dyrkan, och i nödens och barmhärtighetens plikter.³¹

³⁰Jes 58:13; Neh 13:15-22; ³¹Matt 12:1-13

KAPITEL 23 – OM TILLÅTNA EDER OCH LÖFTEN

1. En tillåten ed är en del av religiös dyrkan, där personen som svär i sanning, rättfärdighet och omdöme, allvarligt kallar Gud till sitt vittne om vad han svär,¹ och att döma honom enligt dess sanning eller falskhet.²

¹2 Mos 20:7; 5 Mos 10:20; Jer 4:2; ²2 Krön 6:22, 23

2. Guds namn är det enda människor bör svära vid; och i detta ska det brukas med all helig fruktan och vördnad; för, att svära tomt eller förhastat vid detta ärorika och fruktansvärda namn, eller att alls svära vid någonting annat, är syndigt, och avskyvärt;³ men när det gäller någonting viktigt och betydelsefullt, för att bekräfta sanningen och få slut på all strid, är en ed berättigad enligt Guds Ord;⁴ så bör en lovlig ed, förelagd av en lovlig myndighet i sådana frågor, avläggas.⁵

³Matt 5:34,37; Jak 5:12; ⁴Hebr 6:16; 2 Kor 1:23; ⁵Neh 13:25

3. Den som avlägger en ed som Guds Ord beviljat, bör tillbörligen överväga vikten av en så allvarlig handling, och att under denna inte hävda någonting annat än vad han vet är sanningen; för Herren blir uppretad av förhastade, falska och tomma eder och detta land sörjer på grund av dem.⁶

⁶3 Mos 19:12; Jer 23:10

4. En ed ska avläggas med ordens enkla och vanliga betydelse, utan dubbeltydighet eller tysta reservationer.⁷

⁷Ps 24:4

5. Ett löfte ska inte avläggas till någon skapad varelse utan endast till Gud, och ska avläggas och utföras med all religiös omsorg och trofasthet;⁸ men påviska klosterlöften om att förbli ogift,⁹ självvald fattigdom,¹⁰ och regellydnad, är så långt ifrån att vara grader av högre fullkomlighet, att de är vidskepliga och syndiga snaror, som ingen kristen får trassla in sig i.¹¹

⁸Ps 76:11; 1 Mos 28:20-22; ⁹1 Kor 7:2,9; ¹⁰Ef 4:28; ¹¹Matt 19:1

KAPITEL 24 – OM SAMHÄLLSLEDNINGEN

1. Gud, hela världens överlägsne Herre och Konung, har inrättat samhällsledningen att vara under Honom, över folket, för Hans egen ära och för allmännyttan; och till detta ändamål har Han beväpnat dem med svärdets makt, till försvar och uppmuntran för de som gör gott, och för att straffa de som gör ont.¹

¹Rom 13:1-4

2. Det är tillåtet för kristna att tacka ja till tjänstgöring i samhällsledningens ämbete när de kallas till det; eftersom särskilt dessa borde upprätthålla fred och rättvisa när de sköter denna syssla,² i enlighet med varje kungarikets eller annan politisk enhets hälsosamma lagar, så till detta ändamål är det nu tillåtet för dem, under Nya testamentet, att föra krig vid rättfärdiga och nödvändiga tillfällen.³

²2 Sam 23:3; Ps 82:3,4; ³Luk 3:14

3. Då samhällsledningen satts upp av Gud till ovan nämnda ändamål; bör vi i Herren böja oss i underkastelse i alla de tillåtna saker som de befäller, inte bara för vredens skull, utan också för samvetets;⁴ och vi bör bära fram förbön och åkallan för kungar och alla som har makt, så att vi under dem kan leva ett lugnt och stilla liv, på allt sätt gudfruktigt och värdigt.⁵

⁴Rom 13:5-7; 1 Petr 2:17; ⁵1 Tim 2:1,2

KAPITEL 25 – OM ÄKTENSKAP

1. Äktenskapet ska vara mellan en man och en kvinna; och det är inte tillåtet för någon man att ha mer än en hustru, eller för någon kvinna att ha mer än en man på en och samma gång.¹

¹1 Mos 2:24; Mal 2:15; Matt 19:5,6

2. Äktenskapet är förordnat för att man och hustru ska hjälpa varandra,² för att människosläktet ska förökas med äkta avkomma,³ och för att förhindra orenhet.⁴

²1 Mos 2:18; ³1 Mos 1:28; ⁴1 Kor 7:2,9

3. Det är tillåtet för alla sorters människor att gifta sig, som med gott omdöme kan ge sitt samtycke;⁵ men det är även kristnas plikt att gifta sig i Herren;⁶ och därför ska de som bekänner sig till den sanna religionen inte gifta sig med icke-troende eller avgudadyrkare; inte heller bör sådana som är gudfruktiga gå som omaka par i ok genom att gifta sig med sådana som lever ogudaktigt eller hyser fördömliga villoläror.⁷

⁵Hebr 13:4; 1 Tim 4:3; ⁶1 Kor 7:39; ⁷Neh 13:25-27

4. Äktenskap ska inte ingås inom de grader av blodsband eller släktskap som är förbjudna i Ordet;⁸ inte heller kan sådana incestuösa äktenskap någonsin göras tillåtna av någon mänsklig lag eller parters samtycke, så att de människorna skulle få leva tillsammans som man och hustru.⁹

⁸3 Mos 18; ⁹Mark 6:18; 1 Kor 5:1

KAPITEL 26 – OM FÖRSAMLINGEN

1. Den allomfattande eller allmänna församlingen, som (med hänseende på Andens inre verk och nådens sanning) kan kallas osynlig, består av hela de utvaldas antal, som har varit, är och kommer att samlas till en enda, under Kristus, dess huvud; och är makan, kroppen, fullheten av Honom som fyller allt i alla.¹

¹Hebr 12:23; Kol 1:18; Ef 1:10,22,23, 5:23,27,32

2. Alla människor över hela världen, som bekänner tron på evangeliet och lydnaden till Gud genom Kristus i enlighet med det och inte förstör sin egen bekännelse genom några fel som vränger grunden, eller ohelig vandel, är, och kan kallas synliga heliga;² och av sådana bör alla enskilda församlingar bestå.³

²1 Kor 1:2; Apg 11:26; ³Rom 1:7; Ef 1:20-22

3. De renaste församlingar under himlen är föremål för blandning och fel;⁴ och vissa har urartat så mycket att de inte är några Kristi församlingar, utan Satans synagogor;⁵ ändå har Kristus alltid haft, och kommer alltid ha ett rike i denna värld, ända till slutet, bestående av de som tror på Honom och bekänner sig till Hans namn.⁶

⁴1 Kor 5; Upp 2,3; ⁵Upp 18:2; 2 Thess 2:11,12; ⁶Matt 16:18; Ps 72:17, 102:29; Upp 12:17

4. Herren Jesus Kristus är församlingens Huvud och på Faderns beställning är det i Honom som all makt till att kalla, inrätta, ordna eller styra församlingen, är installerad på ett överlägset och suveränt sätt;⁷ och det är inte så att påven i Rom på något sätt kan vara dess huvud – nej, denne är ju antikrist, denna laglöshetens människa och fördärvets son, som upphöjer sig själv i församlingen mot Kristus och allt som kallas Gud; och honom kommer Herren att förgöra med glansen av Sin ankomst.⁸

⁷Kol 1:18; Matt 28:18-20; Ef 4:11,12; ⁸2 Thess 2:2-9

5. Jesus utövar denna makt som Han på detta sätt blivit anförtrodd, genom att kalla ut ur världen, till Sig själv, genom Sitt Ords tjänst, genom Sin Ande, de som är givna åt Honom av Hans Fader,⁹ så att de ska vandra inför Honom på alla lydnadens vägar, som Han föreskriver dem i Sitt Ord.¹⁰ De som på detta sätt blivit kallade befaller Han även att leva tillsammans i enskilda sällskap, eller församlingar, för att de gemensamt ska bli uppbyggda och på tillbörligt sätt uträtta denna offentliga dyrkan som Han kräver av dem i Ordet.¹¹

⁹Joh 10:16; Joh 12:32; ¹⁰Matt 28:20; ¹¹Matt 18:15-20

6. Dessa församlingsmedlemmar är heliga genom sin kallelse och visar synligt upp och bevisar (i och genom deras bekännelse och livsföring) sin lydnad till denna Kristi kallelse;¹² och ger sitt frivilliga samtycke till att vandra tillsammans, i enlighet med Kristi bestämmelse; genom att hänge sig själva

till Herren och den ene till den andre, genom Guds vilja, i uttrycklig undergivenhet till Evangeliets förordningar.¹³

¹²Rom 1:7; 1 Kor 1:2; ¹³Apg 2:41,42, 5:13,14; 2 Kor 9:13

7. Till var och en av dessa församlingar som därför har samlats, efter Hans sinne, som förklarats i Hans Ord, har Han givit all denna makt och myndighet som än behövs för att de ska kunna fortsätta med denna ordning i dyrkan och disciplin, som Han har inrättat för dem att iaktta; med bud och regler för det tillbörliga och rätta bruket och utövandet av denna makt.¹⁴

¹⁴Matt 18:17, 18; 1 Kor 5:4, 5, 5:13, 2 Kor 2:6-8

8. En enskild församling, samlad och helt organiserad i enlighet med Kristi tanke, består av tjänstemän och medlemmar; och de tjänstemän som Kristus angivit ska utväljas och avskiljas av församlingen (som på detta sätt kallats och samlats), särskilt för att förrätta förordningarna och utföra sin makt eller plikt, som Han anförtrot dem, eller kallar dem att göra, och som ska fortsätta ända till världens slut, är församlingsledare eller äldste, och församlingstjänare.¹⁵

¹⁵Apg 20:17, 28; Fil 1:1

9. Sättet som angivits av Kristus för att kalla någon, passande och begåvad av den helige Ande, till en församlingsledares eller äldstes tjänst i en församling är: att han väljs till det genom en vanlig omröstning i församlingen själv;¹⁶ och högtidligt avskiljs genom fasta och bön, med handpåläggning av församlingens äldsteråd, om det finns några sådana i den sedan tidigare;¹⁷ och om en församlingstjänare att han utväljs genom samma typ av omröstning och avskiljs genom bön och samma typ av handpåläggning.¹⁸

¹⁶Apg 14:23; ¹⁷1 Tim 4:14; ¹⁸Apg 6:3,5,6

10. Eftersom pastorernas arbete består i att ständigt vara till hands i Kristi tjänst, i Hans församlingar, i Ordets och bönen tjänst, med vakan över deras själar, som de som måste avlägga räkenskap inför Honom;¹⁹ åligger det församlingarna som de tjänar, att inte bara ge dem all tillbörlig respekt, utan också att dela med sig till dem av allt deras goda efter förmåga,²⁰ så att de kan få en trygg försörjning utan att själva vara intrasslade i världsliga bestyr;²¹ och också kan utöva gästfrihet mot andra;²² och detta kräver naturens lag och vår Herre Jesu uttryckliga order, som har förordnat att de som predikar Evangeliet ska leva av Evangeliet.²³

¹⁹Apg 6:4; Hebr 13:17; ²⁰1 Tim 5:17,18; Gal 6:6,7; ²¹2 Tim 2:4; ²²1 Tim 3:2; ²³1 Kor 9:6-14

11. Även om det åligger församlingsledarna eller pastorerna i församlingarna att vara beredda att predika Ordet, som befattning, är det inte så att arbetet med att predika ordet är särskilt begränsat till dem utan att också andra som är begåvade och utrustade till det av den helige Ande, och godkända och kallade av församlingen, får och bör utföra det.²⁴

²⁴Apg 11:19-21; 1 Petr 4:10,11

12. Precis som alla troende är bundna att förena sig med särskilda församlingar, när och var de har denna möjlighet; så är också alla som släpps in i en församling med alla dess förmåner under dess granskning och styre, i enlighet med Kristi regel.²⁵

²⁵1 Thess 5:14; 2 Thess 3:6,14,15

13. Inga församlingsmedlemmar som tagit anstöt av någonting och utträttat sin plikt gentemot den person de stött sig på, bör störa någon församlingsordning eller frånvara från församlingens sammankomster eller förrättning av några förordningar, på grund av ett sådant anstöt vid någon av deras medlemmar, utan de ska vänta på Kristus, i församlingens vidare förfaringssätt.²⁶

²⁶Matt 18:15-17; Ef 4:2,3

14. Precis som varje församling, och alla dess medlemmar, är bunden att be kontinuerligt för alla Kristi församlingars goda och framgång,²⁷ på alla platser och vid varje tillfälle, för att gynna var och en inom deras platser och kallelser, i att utöva sina gåvor och skänker, så bör församlingarna, när de planteras genom Guds försyn, för att kunna åtnjuta möjligheten och fördelen av det, ha gemenskap mellan varandra, för deras fred, ökade kärlek och ömsesidiga uppbyggelse.²⁸

²⁷Ef 6:18; Ps 122:6; ²⁸Rom 16:1,2; 3 Joh 8-10

15. Om det uppkommer svårigheter eller skiljaktigheter, antingen i fråga om lära eller förvaltning, där antingen församlingarna i allmänhet är inblandade, eller någon viss enstaka församling, i deras frid, enhet och uppbyggelse; eller någon viss medlem eller medlemmar i någon församling tar skada, i eller genom något förfarande i granskning som inte följt sanning och ordning: är det i enlighet med Kristi sinne, att många församlingar som har gemenskap tillsammans, möts, genom sina budbärare, för att tänka igenom, och ge sina råd i och kring denna skiljefråga, och rapportera det till alla inblandade församlingar;²⁹ emellertid är dessa samlade budbärare själva inte anförtrödda med någon församlingsmakt i dess rätta mening; eller med någon domskipning över församlingarna, att utföra några granskningar antingen av några församlingar eller individer; eller att påtvinga sina bestämmelser på församlingarna eller tjänstemännen.³⁰

²⁹Apg 15:2,4,6,22,23,25; ³⁰2 Kor 1:24; 1 Joh 4:1

KAPITEL 27 – OM DE HELIGAS GEMENSKAP

1. Alla heliga som är förenade med Jesus Kristus, deras huvud, genom Hans Ande, och tro, även om de inte genom detta gjorts till en person med Honom, har delaktighet i Hans goda karaktärsdrag, lidanden, död, uppståndelse och ära;¹ och, eftersom de är förenade med varandra i kärlek, har de gemenskap i varandras gåvor och skänker,² och är skyldiga att uträtta sådana plikter, offentligt och enskilt, på ett ordnat sätt, så att det befrämjar deras ömsesidiga goda, både i den inre och den yttre människan.³

¹1 Joh 1:3; Joh 1:16; Fil 3:10; Rom 6:5,6; ²Ef 4:15,16; 1 Kor 12:7; 3:21-23; ³1 Thess 5:11,14; Rom 1:12; 1 Joh 3:17,18; Gal 6:10

2. På sin bekännelse är de heliga bundna att upprätthålla ett heligt brödraskap och gemenskap i gudsdyrkan, och i att utföra sådana andra andliga tjänster som bidrar till deras ömsesidiga uppbyggelse;⁴ som också i att underlätta för varandra i yttre ting efter deras många förmågor och behov.⁵ Även om denna gemenskap, enligt evangeliets principer, särskilt ska utövas av dem i förhållande till var de befinner sig, vare sig det är i familjer⁶ eller församlingar⁷ så ska den, närhelst Gud ger möjlighet till det, utsträckas till hela trons hushåll, även alla de som på varje plats åkallar Herren Jesu namn; men deras gemenskap med varandra som heliga tar inte bort eller inskränker på den rätt eller det förfogande som varje man har över sina egna ägodelar och egendomar.⁸

⁴Hebr 10:24,25, 3:12,13; ⁵Apg 11:29,30; ⁶Ef 6:4; ⁷1 Kor 12:14-27; ⁸Apg 5:4; Ef 4:28

KAPITEL 28 – OM DOP OCH HERRENS NATTVARD

1. Dop och Herrens nattvard är förordningar av bestämd och enväldig instiftelse, bestämda av Herren Jesus, den ende lagstiftaren, till att fortsätta pågå i Hans församling till världens slut.¹

¹Matt 28:19,20; 1 Kor 11:26

2. Dessa heliga bestämmelser ska förrättas av de, och endast de, som är kvalificerade och kallade till det, enligt Kristi uppdrag.²

²Matt 28:19; 1 Kor 4:1

KAPITEL 29 – OM DOP

1. Dop är en förordning från Nya testamentet, förordnad av Jesus Kristus, att för den döpta parten vara ett tecken på dennes gemenskap med Honom, i Hans död och uppståndelse; på dennes inympande in i Honom;³ på syndernas förlåtelse;⁴ och hängivelse åt Gud, genom Jesus Kristus, att leva och vandra i ett helt nytt liv.⁵

³Rom 6:3-5; Kol 2:12; Gal 3:27; ⁴Mark 1:4; Apg 22:16; ⁵Rom 6:4

2. De som verkligen bekänner omvändelse till Gud, tro på och lydnad till vår Herre Jesus Kristus är de enda giltiga föremålen för denna förordning.⁶

⁶Mark 16:16; Apg 8:36,37, 2:41, 8:12, 18:8

3. Det yttre elementet som ska användas i denna förordning är vatten, i vilket parten ska döpas, i Faderns, Sonens och den helige Andes namn.⁷

⁷Matt 28:19, 20; Apg 8:38

4. Nedsänkning, eller doppling av individen i vatten är nödvändig för att denna förordning ska förrättas på ett korrekt sätt.⁸

⁸Matt 3:16; Joh 3:23

KAPITEL 30 – OM HERRENS NATTVARD

1. Herrens nattvard instiftades av Honom samma natt då Han blev förrådd, till att iakttas i Hans församlingar, ända till världens slut, för att ständigt minnas och visa hela världen att Han offrade Sig själv i Sin död,¹ befästa de troendes tro i alla dess välsignelser, deras andliga näring och tillväxt i Honom, deras vidare engagemang i och för alla plikter de är skyldiga Honom; och att vara en inteckning och garanti på deras gemenskap med Honom, och med varandra.²

¹1 Kor 11:23-26; ²1 Kor 10:16,17,21

2. I denna förordning blir Kristus inte offrad till Sin Fader, inte heller utförs alls något verkligt offer till syndernas förlåtelse för de levande eller döda, utan endast en åminnelse av den gång då Han offrade Sig själv på korset, en gång för alla;³ och en andlig offergåva av all möjlig lovprisning till Gud för detta.⁴ Så det påviska mässoffret, som de kallar det, är högst avskyvärt – en ärekränkning av Kristi eget offer, den enda blidkningen för alla de utvaldas synder.

³Hebr 9:25,26,28; ⁴1 Kor 11:24; Matt 26:26,27

3. Herren Jesus har i denna förordning bestämt att Hans förrättare ska be och välsigna brödets och vinets element och genom detta avskilja dem från ett gement, till ett heligt bruk, och ta och bryta brödet; ta bägaren, och då de delar ut till sig själva också ge båda till nattvardsgästerna.⁵

⁵1 Kor 11:23-26ff.

4. Att neka folket bägaren, tillbe elementen, lyfta upp dem eller bära runt dem för att de ska beundras, och reservera dem för något föregivet religiöst bruk – allt detta går stick i stäv med denna förordnings karaktär, och Kristi instiftelse.⁶

⁶Matt 26:26-28, 15:9, 2 Mos 20:4,5

5. De yttre elementen i denna förordning som tillbörligen åsidosatts till det bruk som Kristus förordnat, har en sådan relation till Honom som korsfäst, så att de med rätta, fast bara i bildlig

bemärkelse, ibland uppkallas efter de saker de representerar, med andra ord, Kristi kropp och blod,⁷ men till sin substans och väsen är de fortfarande egentligen och endast bröd och vin, som de var innan.⁸

⁷1 Kor 11:27; ⁸1 Kor 11:26-28

6. Den lära som hävdar att brödets och vinets substans förändras och blir samma substans som Kristi kropp och blod – vanligtvis kallat transsubstantiation – efter en prästs konsekration, eller genom något annat sätt, är motbjudande, inte bara för Skriften,⁹ utan även för sunt förnuft och logik, omkullkastar förordningens karaktär och har varit, och är, orsak till mängder av vidskepelser – ja grov avgudadyrkan.¹⁰

⁹Apg 3:21; Luk 14:6,39; ¹⁰1 Kor 11:24,25

7. Värdiga mottagare som utvändigt tar del av de synliga elementen i denna förordning, tar då också invändigt, genom tron, verkligen och faktiskt, dock inte köttsligen och kroppsligen, utan andligen emot, och när sig på, den korsfäste Kristus, och alla fördelarna av Hans död; Kristi kropp och blod är då alltså inte kroppsligen eller köttsligen, utan andligen närvarande för tron hos de troende i denna förordning, lika mycket som själva elementen är för deras yttre sinnen.¹¹

¹¹1 Kor 10:16, 11:23-26

8. Inga okunniga och ogudaktiga människor är lämpade att åtnjuta gemenskap med Kristus och därför är alla dessa ovärdiga Herrens bord, och kan därför inte, utan att begå en stor synd mot Honom, medan de förblir sådana, ta del i dessa heliga hemligheter eller släppas fram dit;¹² ja, den som tar emot dem på ett ovärdigt sätt, är skyldig till Herrens kropp och blod, och äter och dricker så en dom över sig själva.¹³

¹²2 Kor 6:14,15; ¹³1 Kor 11:29; Matt 7:6

KAPITEL 31 – OM MÄNNISKANS TILLSTÅND EFTER DÖDEN OCH OM DE DÖDAS UPPSTÅNDELSE

1. Efter döden vänder människornas kroppar åter till jord och ser förgängelsen;¹ men deras själar, som varken dör eller sover, då de existerar odödligt, vänder omedelbart åter till Gud som gav dem.² De rättfärdigas själar görs då fullkomliga i helighet och tas emot i paradiset, där de är med Kristus och ser Guds ansikte i ljus och ära, och väntar på deras kroppars fulla förlossning;³ och de elakas själar kastas i helvetet; där de förblir i plåga och fullständigt mörker, i förvar till den stora domedagen;⁴ Skriften bejakar inte att det finns några andra än dessa två platser för själar som blivit skilda från sina kroppar.

¹1 Mos 3:19; Apg 13:36; ²Pred 12:7; ³Luk 23:43; 2 Kor 5:1,6,8; Fil 1:23; Hebr 12:23; ⁴Jud 6, 7; 1 Peter 3:19; Luk 16:23,24

2. På den sista dagen ska de av de heliga som finns vid liv inte sova, utan förvandlas;⁵ och alla de döda ska uppstå med precis samma kroppar, och inga andra;⁶ fast med andra kvaliteter, som ska bli återförenade med sina själar för evigt.⁷

⁵1 Kor 15:51,52; 1 Thess 4:17; ⁶Job 19:26,27; ⁷1 Kor 15:42,43

3. De orättfärdigas kroppar ska, genom Kristi makt, bli uppväckta till vanära; de rättfärdigas kroppar, genom Hans Ande, till ära, och göras i samma form som Hans egen ärofulla kropp.⁸

⁸Apg 24:15; Joh 5:28,29; Fil 3:21

KAPITEL 32 – OM DEN SISTA DOMEN

1. Gud har fastställt en dag då Han ska döma världen i rättfärdighet, genom Jesus Kristus;¹ som har fått all makt och dom av Fadern. På denna dag ska inte bara de fallna änglarna dömas,² utan även alla människor som levt på jorden ska komma fram inför Kristi tribunal för att avlägga räkenskap för sina tankar, ord och handlingar och få igen för vad de gjort i kroppen, både gott och ont.³

¹Apg 17:31; Joh 5:22,27; ²1 Kor 6:3; Jud 6; ³2 Kor 5:10; Pred 12:14; Matt 12:36; Rom 14:10,12; Matt 25:32-46

2. Meningen med att Gud fastställt denna dag är att Hans barmhärtighets ära ska uppvisas i att de utvalda blir evigt frälsta; och Hans rättvisas ära i att de underkända, som är elaka och olydiga, blir fördömda;⁴ för då ska de rättfärdiga gå in i det eviga livet och ta emot fullheten av glädjen och äran med eviga belöningar, i Herrens närvaro; men de elaka, som inte känner Gud och inte lyder Jesu Kristi evangelium, ska kastas åt sidan i eviga plågor,⁵ och bestraffas med evigt fördärv, borta från Herrens ansikte, och Hans makts ära.⁶

⁴Rom 9:22,23; ⁵Matt 25:21,34; 2 Tim 4:8; ⁶Matt 25:46; Mark 9:48; 2 Thess 1:7-10

3. Eftersom Kristus vill att vi är helt övertygade om att det ska komma en domedag, både för att avskräcka alla människor från att synda,⁷ och för att skänka desto större tröst till de gudaktiga i deras svårigheter,⁸ så håller Han dagen okänd för människorna, så att de kan skaka av sig all köttslig trygghet, och alltid vara vakande, eftersom de inte vet stunden då Herren ska komma,⁹ och alltid vara förberedda på att säga: Kom Herre Jesus, kom fort.¹⁰ Amen.

⁷2 Kor 5:10,11; ⁸2 Thess 1:5-7; ⁹Mark 13:35-37; Luk 12:35-40; ¹⁰Upp 22:20

AVSLUTANDE ORD OCH SIGNATURER

Vi, TJÄNARNA och BUDBÄRARNÄ från, och delaktiga i, upp till ett hundra DÖPTA FÖRSAMLINGAR, i England och Wales (som förnekar arminianismen), har samlats i London från den tredje dagen i den sjunde månaden till den elfte i densamma, 1689, för att överväga vissa saker som kan vara till ära för Gud och dessa församlingars goda, och har funnit det lämpligt (för att göra alla andra kristna som skiljer sig från oss i fråga om dopet tillfreds) att rekommendera att de läser igenom vår trosbekännelse. Vi tillstår att denna bekännelse innehåller läran om vår tro och praxis, och önskar även att medlemmarna i våra respektive församlingar tar till sig den.

Hansard Knollys, pastor, Broken Wharf, London

William Kiffin, pastor, Devonshire-square, London

Joh Harris, pastor, Joiner's Hall, London

William Collins, pastor, Petty France, London

Hurcules Collins, pastor, Wapping, London

Robert Steed, pastor, Broken Wharf, London

Leonard Harrison, pastor, Limehouse, London

George Barret, pastor, Mile End Green, London

Isaac Lamb, pastor, Pennington-street, London

Richard Adams, tjänare, Shad Thames, Southwark

Benjamin Keach, pastor, Horse-lie-down, Southwark

Andrew Gifford, pastor, Bristol, Fryars, Som. & Glouc.

Thomas Vaux, pastor, Broadmead, Som. & Glouc.

Thomas Winnel, pastor, Taunton, Som. & Glouc.

Jak Hitt, förkunnare, Dalwood, Dorset

Richard Tidmarsh, tjänare, Oxford City, Oxon

William Facey, pastor, Reading, Berks

Samuel Buttall, tjänare, Plymouth, Devon

Christopher Price, tjänare, Abergayenny, Monmouth

Daniel Finch, tjänare, Kungworth, Herts

Joh Ball, tjänare, Tiverton, Devon

Edmond White, pastor, Evershall, Bedford

William Prichard, pastor, Blaenau, Monmouth

Paul Fruin, tjänare, Warwick, Warwick

Richard Ring, pastor, Southampton, Hants

Joh Tomkins, tjänare, Abingdon, Berks

Toby Willes, pastor, Bridgewater, Somerset

Joh Carter, pastor, Steventon, Bedford

Jak Webb, pastor, Devizes, Wilts

Richard Sutton, pastor, Tring, Herts

Robert Knight, pastor, Stukeley, Bucks

Edward Price, pastor, Hereford City, Hereford

William Phipps, pastor, Exon, Devon

William Hawkins, pastor, Dimmock, Gloucester

Samuel Ewer, pastor, Hemstead, Herts

Edward Man, pastor, Houndsditch, London

Charles Archer, pastor, Hock-Norton, Oxon

I hela samlingens namn och å dess vägnar.